

Proaudit

L'auditoria de comptes / Auditoría de cuentas

Assessorament fiscal / Asesoría fiscal

Finances Corporatives / Finanzas corporativas

Comptabilitat consultoria / Consultoría en implantación

Sector públic / Sector público

La migradora dels cards (*Vanessa cardui*)

Nº 328 Setembre / Septiembre 2026

Índex català →

Índice español →

Informació gratuïta pels clients de Proaudit.

Información gratuita para los clientes de Proaudit

Via Laietana, 45, esc. A, 4º 2º 08003 BARCELONA

+34 93 488 31 31 info@proaudit.es

Setembre 2026 butlletí 328

Índex (Català)

(Faci clic en el botó per a tornar a aquest índex).

1. CANVIS EN L'ORGANITZACIÓ I COMPETÈNCIES DE LA INSPECCIÓ TRIBUTÀRIA I DE L'ÀREA DE DUANES I IMPOSTOS ESPECIALS DE L'AEAT
L'AEAT amplia les possibilitats de col·laboració interna en les actuacions inspectores.
2. ELS DEUTES PER RETENCIONS NO PRACTICADES O PRACTICADES, PERÒ NO INGRESSADES, NO SÓN SUSCEPTIBLES D'AJORNAMENT O FRACCIONAMENT
El TEAC unifica criteri: els deutes per retencions liquidades per l'Administració no poden ajornar-se ni fraccionar-se.
3. PROPOSTA DE REFORMA PER A FACILITAR LA LIQUIDACIÓ DE SOCIETATS AMB EL NIF REVOCAT
El Consell per a la Defensa del Contribuent ha publicat la Proposta 1/2026, en la qual planteja una modificació normativa per a resoldre els problemes que afronten les societats amb el NIF revocat quan necessiten liquidar-se i extingir-se definitivament.
4. IVA. - EL TEAC REITERA LA SEVA DOCTRINA SOBRE L'EXCEPCIÓ A L'EXEMPCIÓ EN L'IVA DEL SEGON O ULTERIORS LLIURAMENTS D'EDIFICACIONS PER A LA SEVA REHABILITACIÓ PER L'ADQUIRENT
El TEAC insisteix que, perquè el segon o ulterior lliurament d'una edificació per a la seva rehabilitació per l'adquirent estigui subjecte i no exempt de l'IVA, cal que, en el moment del lliurament, l'adquirent tingui la intenció de rehabilitar-la i que aquesta intenció quedi acreditada mitjançant elements objectius.
5. IVA.- NO DEDUÏBILITAT DE L'IVA SUPORTAT EN MATERIAL PROMOCIONAL LLIURAT GRATUÏTAMENT A CLIENTS
El Tribunal Suprem reitera la seva doctrina sobre la limitació del dret a la deducció de l'IVA en relació amb el mobiliari de terrassa i el material promocional lliurats gratuïtament a establiments d'hostaleria.
6. IIVTNU.- EL VALOR DE REFERÈNCIA NO POT UTILITZAR-SE COM A VALOR DE TRANSMISSIÓ A l'efecte de LA PLUSVÀLUA MUNICIPAL (IIVTNU) SENSE TRAMITAR ABANS UN PROCEDIMENT DE COMPROVACIÓ DE VALORS

La DGT nega que el valor de referència del Cadastre substitueixi automàticament al preu de venda en la plusvàlua municipal (IIVTNU).

7. **RESPONSABILITAT SUBSIDIÀRIA: OBLIGACIÓ DE DECLARAR PRÈVIAMENT FALLITS ELS SOCIS D'UNA SOCIETAT DISSOLTA I LIQUIDADA**
Las deutes tributaris d'una societat dissolta i liquidada han d'exigir-se als socis successors i, només si aquests resulten fallits, es pot derivar la responsabilitat a l'administrador com a responsable subsidiari.
8. **IS.- DEDUÏBILITAT DE LES DESPESES FINANCERES EN L'IS I LÍMITS A LA REQUALIFICACIÓ DELS PRÉSTECES PARTICIPATIUS**
L'Audiència Nacional reforça la delimitació entre la potestat de qualificació de l'article 13 LGT i les figures de simulació i conflicte en l'aplicació de la norma tributària.
9. **IS.- EL TRIBUNAL SUPREM PROHIBEIX EL 'PLA B' EN INSPECCIONS: NO ES POT CANVIAR DE MÈTODE SI FALLA EL TRIAT**
La sentència impedeix que l'Agència Tributària blindi les seves actes amb un argument de recanvi si el principal és anul·lat judicialment. A partir d'ara, la Inspecció ha de fonamentar cada regularització en un únic criteri, la qual cosa reforça les garanties del contribuent.
10. **IRPF. - GUANY PATRIMONIAL D'ACCIONS UTILITZANT EL VALOR NOMINAL DESPRÉS D'UN CONTRA SPLIT**
L'Administració no pot calcular el guany patrimonial d'accions utilitzant el valor nominal després d'un contra Split.
11. **IRPF.- EXEMPCIÓ PER REINVERSIÓ EN HABITATGE HABITUAL: LÍMIT QUAN EL NOU HABITATGE S'ADQUIREIX AMB CARÀCTER DE BÉ DE GUANY**
El TEAC analitza si un contribuent que transmet un habitatge habitual de caràcter privatiu pot aplicar l'exempció per reinversió sobre la totalitat del guany quan destina l'import obtingut a l'adquisició d'un nou habitatge habitual que adquireix amb caràcter de bé de guanys juntament amb el seu cònjuge.
12. **IRPF.- RENDIMENTS DEL CAPITAL IMMOBILIARI: DEDUÏBILITAT DE LES PRIMES D'ASSEGURANÇA DE VIDA VINCULADES A PRÉSTECES HIPOTECARIS**
El TEAC considera que les primes de l'assegurança de vida associada al préstec hipotecari constitueixen una despesa de finançament deduïble quan existeix una relació directa amb l'obtenció dels rendiments del lloguer.
13. **DISPOSICIONS PUBLICADES DURANT ELS MESOS DE JULIOL I AGOST DE 2026**
14. **CALENDARI FISCAL PER AL MES DE SETEMBRE DE 2026**

1. CANVIS EN L'ORGANITZACIÓ I COMPETÈNCIES DE LA INSPECCIÓ TRIBUTÀRIA I DE L'ÀREA DE DUANES I IMPOSTOS ESPECIALS DE L'AEAT

La **Resolució de 23 de juny de 2026**, publicada en el BOE el 3 de juliol de 2026 i entrada en vigor el dia 4 de juliol, modifica la Resolució de 24 de març de 1992 sobre organització i atribució de funcions de la Inspecció dels Tributs. El seu objectiu és optimitzar la utilització dels recursos humans de l'Agència Tributària i reforçar l'eficàcia de les actuacions inspectores, especialment en aquelles Delegacions on no existeixi o estigui vacant un lloc amb la consideració d'Inspector **Cap**.

Principals novetats

- **Ampliació de les autoritzacions de col·laboració.** S'amplien els supòsits en els quals diferents òrgans i funcionaris de l'AEAT poden col·laborar en actuacions inspectores, sempre mitjançant la corresponent autorització i amb constància documental en l'expedient.
- **Noves competències dels Delegats Especials.** S'atribueix als Delegats Especials la facultat d'autoritzar la col·laboració:
 - Entre diferents Dependències Regionals i altres unitats de l'AEAT.
 - De funcionaris d'altres Dependències en actuacions de la Dependència Regional d'Inspecció.
 - I, com a principal novetat, dels **Delegats de l'Agència Tributària** en actuacions de la Dependència Regional d'Inspecció quan en la seva seu no existeixi o estigui vacant un lloc d'Inspector Cap, prèvia proposta de l'Inspector Regional i informe favorable del Director del Departament d'Inspecció Financera i Tributària.
 - **Consideració d'Inspector Cap.** S'incorpora una nova disposició addicional cinquena que estableix que, en els supòsits anteriors, els Delegats de l'Agència Tributària tindran la consideració d'Inspector Cap a l'efecte de l'exercici de les funcions autoritzades.

2. ELS DEUTES PER RETENCIONS NO PRACTICADES O PRACTICADES, PERÒ NO INGRESSADES, NO SÓN SUSCEPTIBLES D'AJORNAMENT O FRACCIONAMENT

El TEAC, en la seva resolució de 16 de juny de 2026 (RG 7731/2023), unifica criteri: Els deutes per retencions liquidades per l'Administració no poden ajornar-se ni fraccionar-se.

El Tribunal econòmic administratiu Central ha fixat un important criteri interpretatiu sobre l'abast de l'article 65.2.b) de la Llei General Tributària, conclouent que **els deutes per retencions, tant les corresponents a retencions practicades i no ingressades com les derivades de retencions que s'haurien d'haver practicat i van ser posteriorment**

liquidades per l'Administració, no poden ser objecte d'ajornament o fraccionament.

Antecedents

El cas té el seu origen en una liquidació practicada per l'AEAT respecte de retencions sobre arrendaments urbans. Després de dictar-se la corresponent providència de constrenyiment, l'obligada tributària va sol·licitar l'ajornament del deute, sol·licitud que no va ser admesa per tractar-se d'un deute derivat de retencions.

El TEAR de Canàries va estimar parcialment la reclamació en considerar que, en tractar-se d'un deute nascut d'una liquidació administrativa i no d'una autoliquidació de retencions ingressades fora de termini, la prohibició de l'article 65.2.b) LGT no resultava aplicable automàticament, ordenant retrotreure les actuacions perquè l'Administració resolgués sobre el fons de la sol·licitud d'ajornament.

Enfront d'aquesta resolució, la Directora del Departament de Recaptació de l'AEAT va interposar recurs extraordinari d'alçada per a la unificació de criteri, defensant que **la prohibició legal ha d'aplicar-se amb independència que el deute derivi d'una autoliquidació o d'una liquidació administrativa**, perquè en tots dos casos es tracta d'obligacions tributàries pròpies del retenidor.

Fonamentació del TEAC

El Tribunal recorda que l'article 65.2.b) LGT exclou expressament de l'ajornament i fraccionament les obligacions tributàries que ha de complir el retenidor. Aquesta limitació respon a la naturalesa de les retencions, ja que les quantitats retingudes **no constitueixen recursos propis del retenidor**, sinó imports pertanyents al contribuent retingut que han de ser ingressats en la Hisenda Pública. Per això, la falta de liquiditat no pot justificar l'ajornament d'aquests deutes.

Així mateix, el TEAC analitza l'evolució normativa i destaca que el legislador ha anat restringint històricament l'ajornament dels deutes per retencions, reforçant aquesta limitació després de la reforma introduïda pel Reial decret llei 3/2016, que va eliminar les excepcions existents.

Respecte de les retencions que no van arribar a practicar-se, el Tribunal admet que, des d'un punt de vista econòmic, el retenidor podria afrontar el pagament amb fons propis. No obstant això, considera que una interpretació literal, sistemàtica i històrica de l'article 65.2.b) LGT condueix igualment a la seva exclusió del règim d'ajornaments, ja que l'expressió **«obligacions tributàries que hagi de complir el retenidor»** comprèn tant les retencions efectivament practicades com aquelles que degueren practicar-se.

Criteri unificat

El TEAC fixa com a criteri vinculant que:

Els deutes per retencions liquidades per l'Administració Tributària, ja corresponguin a retencions practicades i no ingressades o a retencions que degueren practicar-se i no es van practicar, no són susceptibles d'ajornament o fraccionament conforme a l'article 65.2.b) de la Llei General Tributària.

3. PROPOSTA DE REFORMA PER A FACILITAR LA LIQUIDACIÓ DE SOCIETATS AMB EL NIF REVOCAT

El Consell per a la Defensa del Contribuent ha publicat la **Proposta 1/2026**, en la qual planteja una modificació normativa per a resoldre els problemes que afronten les societats amb el **NIF revocat** quan necessiten liquidar-se i extingir-se definitivament.

Actualment, la revocació del NIF impedeix a aquestes entitats realitzar actuacions essencials per a culminar el seu procés de liquidació, ja que bloqueja, entre altres efectes, la realització d'operacions bancàries, l'atorgament d'escriptures públiques, la inscripció registral i l'obtenció de certificats tributaris. Encara que la normativa preveu la rehabilitació del NIF, no contempla expressament els supòsits en els quals aquesta se sol·licita únicament per a liquidar i extingir la societat.

L'Agència Tributària admet la rehabilitació del NIF per a aquests casos i el model 036 ja incorpora caselles específiques per a sol·licitar-la. No obstant això, exigeix aportar l'escriptura de dissolució i liquidació o d'extinció, així com l'acreditació que la seva inscripció ha estat denegada pel Registre. Aquesta exigència genera un cercle viciós, ja que la societat necessita vendre actius per a pagar els seus deutes, però no pot formalitzar les escriptures necessàries a causa de la revocació del NIF, mentre que la rehabilitació no es concedeix sense aquestes escriptures.

Per a solucionar aquesta situació, el Consell proposa crear una **rehabilitació excepcional i temporal del NIF**, amb una durada màxima de **sis mesos**, limitada exclusivament a les operacions necessàries per a la liquidació de la societat. La sol·licitud hauria d'acompanyar-se de l'escriptura de dissolució, l'acreditació de l'inici de la fase de liquidació, la descripció de les operacions pendents i la identificació de les persones intervinents. Aquesta mesura permetria vendre actius, cancel·lar deutes i culminar l'extinció de l'entitat.

Comentari: La proposta pretén eliminar un important obstacle pràctic en els processos de liquidació de societats inactives, aportant seguretat jurídica a un procediment que actualment pot quedar bloquejat per la pròpia revocació del NIF.

4. IVA.- EL TEAC REITERA LA SEVA DOCTRINA SOBRE L'EXCEPCIÓ A L'EXEMPCIÓ EN L'IVA DELS SEGONS O ULTERIORS LLIURAMENTS D'EDIFICACIONS PER A LA SEVA REHABILITACIÓ PER L'ADQUIRENT

El TEAC, en la seva Resolució de 18 de juny de 2026 (RG 50042/2025), analitza l'aplicació de l'excepció a l'exempció de l'IVA prevista per als segons i ulteriors lliuraments d'edificacions quan l'immoble s'adquireix per a la seva rehabilitació.

Criteri del TEAC

El Tribunal reitera la seva doctrina de 22 de maig de 2019 i estableix que, per a excloure l'exempció de l'article 20.U.22è.A).b) de la Llei de l'IVA, **és imprescindible acreditar, mitjançant elements objectius existents en el moment de la transmissió, la intenció de l'adquirent de destinar l'immoble a la seva rehabilitació.**

No obstant això, el TEAC aclareix que **no constitueix un requisit indispensable que les obres de rehabilitació arribin a iniciar-se o finalitzar-se**, sempre que aquesta intenció quedi degudament acreditada amb proves objectives.

Supòsit analitzat

L'Administració havia considerat que l'operació estava subjecta i no exempta d'IVA per tractar-se d'un immoble pràcticament ruïnós i per haver-se manifestat en l'escriptura la intenció de rehabilitar-lo. No obstant això, l'adquirent va sol·licitar la devolució de l'IVA en entendre que no concorrien els requisits per a excloure l'exempció i que la transmissió havia de tributar per TPO.

Fonaments de la resolució

El TEAC conclou que **la mera manifestació recollida en l'escriptura pública és suficient per acreditar la intenció de rehabilitar l'immoble.** L'exclusió de l'exempció exigeix l'existència d'elements **objectius** que demostrin aquesta finalitat en el moment de la meritació, com ara actuacions materials, administratives o documentals encaminades a la rehabilitació.

Així mateix, precisa que **l'estat ruïnós de l'edifici tampoc permet presumir, per si sol, la intenció de rehabilitar-lo o demolir-lo**, per la qual cosa aquesta circumstància resulta insuficient per a justificar la tributació per IVA.

Conclusió de la sentència

El Tribunal estima parcialment la reclamació i declara que l'Administració no va acreditar l'existència d'elements objectius que justifiquessin l'aplicació de l'excepció a l'exempció. En conseqüència, ordena comprovar si concorren els requisits necessaris per a reconèixer la devolució d'ingressos indeguts.

Comentari

Aquesta resolució reforça un criteri de gran rellevància pràctica en les operacions immobiliàries: **la tributació per IVA dels segons lliuraments d'edificacions destinades a rehabilitació depèn de la prova objectiva de la intenció existent en el moment de la transmissió**, sense que siguin suficients declaracions de voluntat o el deteriorament de l'immoble. La doctrina aporta major seguretat jurídica en exigir que l'Administració fonamenti amb proves objectives l'aplicació de l'excepció a l'exempció prevista en la Llei de l'IVA.

5. IVA.- NO DEDUÏBILITAT DE L'IVA SUPORTAT EN MATERIAL PROMOCIONAL LLIURAT GRATUÏTAMENT A CLIENTS

El Tribunal Suprem, en la seva sentència 797/2026, de 26 de juny de 2026 (Rec. 5101/2023), reitera la seva doctrina sobre la limitació del dret a la deducció de l'IVA en relació amb el mobiliari de terrassa i el material promocional lliurats gratuïtament a establiments d'hostaleria, conclouent que tals béns constitueixen atencions a clients i no autèntics objectes publicitaris a l'efecte de la Llei de l'IVA.

Antecedents

El litigi té el seu origen en una regularització practicada a Heineken Espanya pels exercicis 2013 a 2016. La Inspecció va negar la deducció de l'IVA suportat per l'adquisició de taules, cadires, ombrel·les, gots, gerres, copes i altres elements lliurats gratuïtament a clients d'hostaleria, en considerar que es tractava de béns destinats a atencions a clients conforme a l'article 96.U.5è de la Llei de l'IVA.

La societat defensava que aquests béns constituïen material publicitari o descomptes en espècie vinculats al volum de compres i que, a més, la limitació del dret a deduir vulnerava el Dret de la Unió Europea.

Criteri del Tribunal Suprem

L'Alt Tribunal desestima el recurs i confirma íntegrament la regularització practicada per l'Administració.

La sentència destaca que:

- El fet que el mobiliari incorpori de manera permanent la marca del fabricant **no basta per a considerar-ho objecte publicitari**, ja que posseeix un valor econòmic propi i satisfà necessitats reals de l'establiment hostaler.
- No va quedar acreditat que existís una autèntica cessió d'ús ni que els lliuraments constituïssin descomptes en espècie vinculats a un determinat volum de compres.
- En conseqüència, els lliuraments tenen caràcter gratuït i constitueixen **supòsits**

d'autoconsum extern de béns, sense dret a la deducció de l'IVA suportat en la seva adquisició.

Compatibilitat amb el Dret de la Unió Europea

El Tribunal també resol la qüestió d'interès cassacional relativa a la compatibilitat de l'article 96 de la Llei de l'IVA amb la Directiva IVA.

Per a això es recolza en la recent sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 12 de març de 2026 (assumpte C-515/24), que declara que la denominada **clàusula "standstill"** permet mantenir aquesta exclusió del dret a deduir, en tractar-se d'una limitació existent des de la implantació de l'IVA a Espanya i compatible amb el sistema harmonitzat europeu.

Doctrina que consolida

El Tribunal Suprem reafirma que:

- L'IVA suportat per béns lliurats gratuïtament com a atencions a clients **no és deduïble**.
- La mera incorporació de la marca comercial no converteix aquests béns en objectes publicitaris quan conserven un valor comercial propi.
- Només quedarien fora d'aquesta limitació les **mostres comercials** o els **obsequis d'escàs valor** previstos en la Llei de l'IVA.
- La limitació establerta en l'article 96 LIVA resulta plenament compatible amb el Dret de la Unió Europea.

Conclusió

Aquesta sentència consolida definitivament la jurisprudència del Tribunal Suprem sobre el tractament del material promocional lliurat gratuïtament a clients, reforçant el criteri administratiu que aquests béns constitueixen **atencions a clients** i, per tant, **l'IVA suportat en la seva adquisició no pot deduir-se**, tret que es tracti de mostres comercials o d'obsequis d'escàs valor expressament previstos en la normativa. A més, confirma la plena adequació d'aquesta limitació al Dret de la Unió Europea.

6. IIVTNU.- EL VALOR DE REFERÈNCIA NO POT UTILITZAR-SE COM A VALOR DE TRANSMISSIÓ A l'efecte de LA PLUSVÀLUA MUNICIPAL (IIVTNU) SENSE TRAMITAR ABANS UN PROCEDIMENT DE COMPROVACIÓ DE VALORS

La Direcció General de Tributs, en la seva **Consulta Vinculant V0792-26, de 9 d'abril de 2026**, aclareix que, a l'efecte d'acreditar la inexistència d'increment de valor en l'Impost sobre l'Increment de Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana (IIVTNU), **el valor de referència del Cadastre no pot utilitzar-se automàticament com a valor de**

transmissió, substituint el preu pactat en l'escriptura.

La consulta analitza el cas d'un immoble venut per un preu inferior al valor de referència cadastral, en el qual l'ajuntament pretenia considerar aquest últim com a valor de transmissió sense tramitar un procediment de comprovació de valors.

La DGT recorda que l'article 104.5 del TRLRHL estableix que, per a determinar l'existència o no d'increment de valor, ha de prendre's **el major entre el valor consignat en el títol de transmissió i el valor comprovat per l'Administració**, quan existeixi una comprovació vàlida. A diferència del que succeeix en l'Impost sobre Successions i Donacions i en l'Impost sobre Transmissions Patrimonials, **la normativa de l'IIVTNU no atribueix al valor de referència del Cadastre la condició de valor de transmissió**.

No obstant això, la consulta precisa que l'ajuntament **sí que pot utilitzar el valor de referència com a element de comprovació**, però únicament dins d'un procediment formal de comprovació de valors i motivant adequadament la seva utilització, a l'empara de l'article 57 de la Llei General Tributària. En conseqüència, **no resulta admissible substituir directament el preu escripturat pel valor de referència sense seguir aquest procediment**.

Conclusió

La DGT confirma que, en la plusvàlua municipal, **el valor de referència cadastral no desplaça automàticament el preu de transmissió**. Només podrà prevaler si l'Administració local tramita un procediment de comprovació de valors degudament motivat, per la qual cosa els ajuntaments no poden basar les seves liquidacions exclusivament en el valor de referència del Cadastre.

7. RESPONSABILITAT SUBSIDIÀRIA: OBLIGACIÓ DE DECLARAR PRÈVIAMENT FALLITS ELS SOCIS D'UNA SOCIETAT DISSOLTA I LIQUIDADA

El Tribunal Suprem resol una qüestió de gran transcendència pràctica en matèria de responsabilitat tributària subsidiària d'administradors. La controvèrsia consistia a determinar si, una vegada extingida una societat mercantil, l'Administració pot derivar directament la responsabilitat subsidiària a l'administrador o, per contra, ha de dirigir-se prèviament contra els socis com a successors de la societat.

La Sala conclou que, quan una societat ha estat **dissolta i liquidada**, els seus deutes tributaris es transmeten **"ope legis"** als socis, els quals queden obligats solidàriament fins al límit del valor de la seva quota de liquidació, de conformitat amb l'article 40.1 de la Llei General Tributària vigent en aquell moment (posteriorment, mitjançant la Llei

7/2012, de 29 d'octubre, també s'inclouen en aquest límit les “*percepcions patrimonials rebudes per aquests en els dos anys anteriors a la data de dissolució que minorin el patrimoni social que hauria de respondre de tals obligacions*”). En conseqüència, abans de declarar la responsabilitat subsidiària de l'administrador (art. 43.1.a LGT), l'Administració ha de continuar el procediment de recaptació contra dels socis i, únicament després de declarar-los fallits, podrà acudir al responsable subsidiari.

El Tribunal rebutja la tesi de l'Administració, que diferenciava entre successors i responsables solidaris per a sostenir que la declaració de fallit dels socis no era necessària. Encara que reconeix que els socis no són responsables solidaris de l'article 42 LGT, afirma que, després de l'extinció de la societat, passen a ocupar la posició de deutors principals per successió legal, la qual cosa impedeix ignorar la seva existència en el procediment recaptatori.

Així mateix, el Suprem considera ineficaç la declaració de fallit efectuada respecte d'una societat ja extingida, perquè l'Administració havia d'haver actuat prèviament contra els socis. De no fer-ho, es vulnera el benefici d'excussió propi de la responsabilitat subsidiària i es dificulta el dret de reembossament de l'administrador enfront del veritable deutor.

Doctrina jurisprudencial

El Tribunal Suprem fixa la següent doctrina:

- La derivació de responsabilitat subsidiària de l'article 43.1.a) LGT **exigeix prèviament** la declaració de fallit dels socis de la societat deutora quan aquesta hagi estat dissolta i liquidada.
- No és possible derivar directament a l'administrador els deutes d'una societat extingida sense haver seguit prèviament el procediment contra els socis successors previst en els articles 40.1 i 177.2 LGT.

Interès pràctic

Aquesta sentència reforça les garanties dels administradors enfront de les derivacions de responsabilitat tributària i obliga a l'AEAT a respectar l'ordre legal d'exigència dels deutes quan la societat ja ha estat liquidada. La resolució tindrà una important incidència en els procediments de derivació de responsabilitat subsidiària en supòsits d'extinció de societats.

8. IS.- DEDUÏBILITAT DE LES DESPESES FINANCERES EN L'IS I LÍMITS A LA REQUALIFICACIÓ DELS PRÉSTECES PARTICIPATIUS

L'Audiència Nacional, sala contenciosa administrativa, en la seva Sentència de 30 d'abril de 2026 (Rec. 3/2021), analitza si la Inspecció podia utilitzar **la potestat de qualificació de l'article 13 de la Llei General Tributària (LGT)** “*Les obligacions tributàries s'exigiran*

conformement a la naturalesa jurídica del fet, acte o negoci realitzat, sigui quina sigui la forma o denominació que els interessats li haguessin donat”, i prescindint dels defectes que poguessin afectar la seva validesa per a negar la deduïbilitat dels interessos derivats d'un préstec participatiu, en considerar que una operació de reestructuració societària mancava de motius econòmics vàlids i perseguia exclusivament obtenir un avantatge fiscal.

Antecedents

La societat XX va finançar l'adquisició d'una altra entitat mitjançant una combinació de capital, finançament bancari i un préstec participatiu concedit pel seu soci principal Fons I. Posteriorment es va produir una fusió i, anys després, la venda del grup. Durant la inspecció, l'Administració va requalificar el préstec participatiu com una aportació a fons propis i va rebutjar la deducció dels interessos satisfets, regularitzant l'impost de societats dels exercicis 2011-2012 i, per extensió, les bases imposables negatives aplicades en 2015-2016.

Criteri de l'Audiència Nacional

La Sala recorda que la potestat de **qualificació** de l'article 13 LGT únicament permet determinar la veritable naturalesa jurídica dels actes o negocis realitzats, però **no pot utilitzar-se per a qüestionar l'existència de motius econòmics o apreciar un supòsit de frau de llei o conflicte en l'aplicació de la norma**, per a això l'Administració ha d'acudir als procediments específics previstos en els articles 15 i 16 LGT (*conflicte en l'aplicació de la norma tributària i simulació*).

Així mateix, destaca que el préstec participatiu constitueix un instrument financer legal la utilització del qual no pot desvirtuar-se únicament pel resultat econòmic obtingut o per l'elevat cost financer de l'operació, recordant la doctrina del Tribunal Suprem sobre la deduïbilitat d'aquesta mena de despeses quan financen efectivament l'activitat empresarial.

Conclusió de la sentència

L'Audiència Nacional conclou que la Inspecció **es va extralimitar en utilitzar la qualificació jurídica per a qüestionar la finalitat econòmica de la reestructuració**, quan hauria d'haver acudit, si és el cas, al procediment específic de conflicte en l'aplicació de la norma o de simulació. En haver-se seguit una via procedimental inadequada, declara **nul·les les liquidacions practicades** i estima íntegrament el recurs de la societat.

Comentari

L'Administració no pot utilitzar la qualificació com a via indirecta per a negar l'existència de motius econòmics vàlids en una operació de reestructuració. Quan la regularització es fonamenta en la suposada finalitat exclusivament fiscal d'una operació, haurà de tramitar

el procediment específic previst en els articles 15 o 16 LGT, amb totes les garanties que això comporta per al contribuent.

9. IS.- EL TRIBUNAL SUPREM PROHIBEIX EL 'PLA B' EN INSPECCIONS: NO ES POT CANVIAR DE MÈTODE SI FALLA EL TRIAT

El Tribunal Suprem, en la seva Sentència 857/2026, de 7 de juliol de 2026, sala contenciosa administrativa, Secció Segona recurs de cassació 577/2024 estableix que, **una vegada anul·lada una declaració de frau de llei**, l'Administració tributària no pot mantenir la regularització practicada utilitzant, dins del mateix acord de liquidació, un fonament jurídic distint **i incompatible amb aquell que sustentava inicialment la regularització**.

Antecedents

L'origen del litigi es remunta a una sèrie de complexes operacions societàries realitzades per la filial espanyola d'un grup empresarial. Al desembre de 2004, la companyia va dur a terme una ampliació de capital mitjançant l'aportació de les accions d'una filial sueca, valorades en 346 milions d'euros. Anys més tard, en 2010, l'empresa matriu va dissoldre aquesta filial, registrant una pèrdua patrimonial deduïble en l'impost de societats de més de 46 milions d'euros a causa de diferències de canvi de moneda.

Després d'un procés d'inspecció, l'Agència Tributària va determinar que aquestes transaccions s'havien estructurat en frau de llei d'acord amb l'antiga Llei General Tributària de 1963. No obstant això, preveient que els tribunals poguessin anul·lar aquesta qualificació per motius procedimentals, la inspecció va introduir una salvaguarda condicional en l'acord de liquidació.

Hisenda va establir que, en el cas que la justícia no referendés l'existència de frau de llei, s'aplicarien de manera subsidiària les regles especials de valoració previstes en l'article 15 del Text Refós de la Llei de l'impost de societats (TRLIS). Sota aquesta alternativa, l'Administració valorava la participació de la filial sueca d'acord amb el seu capital social històric (a penes 222.977 euros) en lloc del valor de mercat declarat, la qual cosa anul·lava igualment la deducció de les pèrdues milionàries en 2010.

La declaració de frau de llei va ser anul·lada perquè l'Administració havia utilitzat l'article **24 de la LGT de 1963**, quan, en haver-se realitzat l'operació en 2004, resultava aplicable la **LGT de 2003**, l'article 15 de la qual regula el conflicte en l'aplicació de la norma tributària.

Criteri del Tribunal Suprem

El Tribunal Suprem rebutja aquesta manera de procedir per considerar que tots dos fonaments són **jurídicament incompatibles**.

L'Administració no pot considerar simultàniament que una operació és fraudulenta i, subsidiàriament, tractar-la com una operació vàlida a la qual resulten aplicables les regles ordinàries de valoració. L'article 15 del TRLIS **no constitueix una clàusula antifrau alternativa**, sinó un règim de valoració aplicable a operacions realitzades correctament.

Per tant, no resulta admissible que, davant l'eventual anul·lació de la declaració de frau de llei, l'Administració hagi previst dins de la mateixa liquidació una segona regularització destinada a produir el mateix efecte econòmic.

El Tribunal destaca especialment que aquesta actuació genera **indefensió al contribuent**, perquè la liquidació no permet conèixer amb claredat quin és realment el fonament jurídic de la regularització i tampoc permet una adequada contradicció sobre la segona via utilitzada.

A més, en el cas concret, l'aplicació de l'article 15 del TRLIS es va realitzar sense identificar amb suficient precisió l'apartat concret aplicat ni justificar adequadament el valor de mercat atribuït a les participacions. El Tribunal recorda que el **valor normal de mercat no equival automàticament a valor del capital social**, sent necessària la corresponent justificació.

Doctrina jurisprudencial

El Tribunal Suprem fixa la següent doctrina:

1. **Anul·lada judicialment una declaració de frau de llei**, l'Administració no pot mantenir la regularització que va provocar mitjançant un motiu jurídic diferent i incompatible amb aquesta declaració.
2. **No és possible fonamentar simultàniament una mateixa liquidació** en l'existència de frau de llei i en l'eventual nul·litat d'aquesta mateixa declaració.
3. L'aplicació de les regles de valoració de l'article **15 del TRLIS** és incompatible, en les circumstàncies examinades, amb la utilització de la declaració de frau de llei com a fonament de la regularització.
4. La utilització d'aquesta **dobla via de regularització** ocasiona indefensió al contribuent.

Conseqüència per al cas concret

El Tribunal Suprem **casa i anul·la la sentència de l'Audiència Nacional**, en considerar incorrecta la seva decisió de mantenir la regularització mitjançant l'aplicació de l'article 15 del TRLIS una vegada anul·lad conforme als articles a la declaració de frau de llei.

Importància pràctica: la sentència reforça les exigències de **coherència, claredat i congruència de les liquidacions tributàries**, impedit que l'Administració utilitzi una espècie de "dobla fonament" per a preservar una regularització enfront de l'eventual

anul·lació judicial del seu fonament principal. L'Administració ha de triar i motivar correctament la via jurídica que sustenta la regularització, sense poder substituir posteriorment, dins del mateix acte, un fonament incompatible per un altre.

10. IRPF.- GUANY PATRIMONIAL D'ACCIONS UTILITZANT EL VALOR NOMINAL DESPRÉS D'UN CONTRA SPLIT

L'operació de contra Split o agrupació d'accions és l'operació inversa a un Split. Es redueix el nombre de títols en circulació, i s'augmenta el valor nominal de les accions, mantenint-se el mateix valor del capital social.

El Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, en la seva Sentència 297/2026, de 9 de març de 2026 (Rec. 419/2022), estima el recurs del contribuent i anul·la una liquidació de l'IRPF en considerar improcedent el mètode utilitzat per la Inspecció per a determinar el valor d'adquisició d'unes accions transmeses.

Antecedents

La Inspecció va regularitzar la transmissió parcial d'accions de la societat XX corresponent a l'exercici 2015. Davant la falta de documentació suficient sobre el cost d'adquisició dels títols venuts, l'Administració va calcular aquest cost mitjançant una **proporció basada en el valor nominal** de les accions adquirides i transmeses, concloent que existia un guany patrimonial.

La contribuent va sostenir que aquest criteri era incorrecte, ja que les accions havien estat objecte d'una operació de **contra Split**, circumstància que va alterar el valor nominal sense modificar el valor econòmic real de la inversió. Així mateix, va defensar que les dades disponibles acreditaven una pèrdua patrimonial i que corresponia a l'Administració demostrar l'existència d'un guany.

Criteri del Tribunal

La Sala recorda que, d'acord amb els articles 33, 34 i 35 de la Llei de l'IRPF, els guanys i pèrdues patrimonials s'han de calcular atenent el **preu real d'adquisició i de transmissió**, no al valor nominal dels títols. Així mateix, destaca que la càrrega d'acreditar els fets que determinen un increment del deute tributari correspon a l'Administració.

El Tribunal considera que el mètode emprat per la Inspecció manca de fonament jurídic perquè:

- El valor nominal és una magnitud comptable que no reflecteix necessàriament el preu de mercat ni el cost real d'adquisició.
- L'existència d'un **contra Split** modifica el valor nominal i el nombre d'accions, però no altera el valor econòmic de la inversió, per la qual cosa utilitzar aquest

valor com a criteri de repartiment condueix a resultats artificials.

- L'Administració no va acreditar el veritable valor d'adquisició ni va justificar la impossibilitat d'obtenir-lo abans d'acudir a un mètode alternatiu.

Conclusió de la sentència

El TSJ d'Andalusia estima el recurs i anul·la la liquidació practicada, en considerar que el mètode utilitzat per l'Administració vulnera l'article **35 de la Llei de l'IRPF** i l'article **105 de la Llei General Tributària**, en substituir el preu real d'adquisició per un criteri basat en el valor nominal de les accions.

Comentari

Aquesta sentència reforça un principi essencial en la tributació dels guanys patrimonials derivats de valors mobiliaris: **el cost d'adquisició ha de determinar-se conforme a l'import realment satisfet**, sense que l'Administració pugui recórrer a mètodes de càlcul basats en el valor nominal quan aquests no reflecteixin la realitat econòmica de l'operació, especialment en supòsits de reestructuració societària com els **contra Split**. A més, recorda que l'absència de documentació per part del contribuent no exonera l'Administració de la seva obligació d'acreditar adequadament els elements que fonamenten la regularització tributària.

11. IRPF.- EXEMPCIÓ PER REINVERSIÓ EN HABITATGE HABITUAL: LÍMIT QUAN EL NOU HABITATGE S'ADQUIREIX AMB CARÀCTER DE BÉ DE GUANY

El TEAC, en la seva resolució de 13 de juliol de 2026, RG 00/05896/2025, unificació de criteri, analitza si un contribuent que transmet un **habitatge habitual de caràcter privatiu** pot aplicar l'exempció per reinversió sobre la totalitat del guany quan destina l'import obtingut a l'adquisició d'un nou habitatge habitual que adquireix **amb caràcter de bé de guanys juntament amb el seu cònjuge**.

La controvèrsia sorgeix perquè el contribuent havia destinat al nou habitatge la totalitat de l'import obtingut per la venda del seu habitatge privatiu, però el nou habitatge pertanyia a tots dos cònjuges.

Criteri del TEAC

El TEAC estableix que l'exempció per reinversió prevista en l'article **38.1 de la LIRPF** únicament pot aplicar-se respecte de l'import efectivament destinat pel contribuent a adquirir la part del nou habitatge de la qual resulta titular.

Per a determinar aquesta proporció resulta determinant el **percentatge de participació que el contribuent adquireix en el nou habitatge**.

En conseqüència, quan el nou habitatge s'adquireix amb caràcter de bé de guanys i no existeix una atribució expressa de quotes, a l'efecte de l'IRPF es considera que correspon un **50% a cada cònjuge**, conforme a l'article 11 de la LIRPF.

Per tant, si un contribuent ven un habitatge habitual privatiu del qual era titular al 100% i reinverteix l'import obtingut en un nou habitatge de bé de guanys, de la qual adquireix el 50%, **no podrà considerar reinvertit, a l'efecte de l'exempció, més de l'import corresponent a aquest 50%.**

Fonamentació

El TEAC recorda que l'article 38.1 LIRPF permet excloure de gravamen el guany patrimonial derivat de la transmissió de l'habitatge habitual quan l'import obtingut es reinverteix en un nou habitatge habitual. Si la reinversió és inferior a l'import obtingut, l'exempció és proporcional.

La clau es troba en l'article **11 LIRPF**, que estableix que els béns i drets comuns a tots dos cònjuges s'atribueixen fiscalment per meitat, tret que es justifiqui una altra quota de participació. El TEAC considera que aquesta regla d'individualització fiscal resulta determinant, encara que, des del punt de vista civil, el règim de guanys constitueixi una mancomunitat en la qual no existeixen quotes individuals sobre cada bé.

D'aquesta manera, l'import satisfet per un dels cònjuges que excedeixi de la quantitat corresponent al seu percentatge de titularitat **no es considera reinvertit en l'adquisició del seu propi habitatge habitual**, sinó destinat a finançar l'adquisició de la part corresponent a l'altre cònjuge.

Exemple pràctic

Un contribuent embeni el seu habitatge habitual privatiu i obté **200.000 euros**, destinant tot aquest import a l'adquisició d'un nou habitatge habitual per import de **300.000 euros**, que adquireix amb el seu cònjuge amb caràcter de bé de guanys.

A l'efecte de l'IRPF:

- Participació del contribuent en el nou habitatge: 50%.
- Import màxim del nou habitatge que pot computar com a reinversió: 150.000 euros.
- Els altres 50.000 euros que hauria aportat el contribuent no constitueixen reinversió en el seu propi habitatge habitual a l'efecte de l'exempció.
- Per tant, l'exempció del guany patrimonial no podrà aconseguir el 100% pel mer fet que hagi destinat els 200.000 euros obtinguts de la venda al nou habitatge.

El percentatge del 50% no constitueix una regla absoluta per a tots els casos: el límit serà

el **percentatge de participació que efectivament correspongui al contribuent en el nou habitatge**. En les adquisicions de guanys sense atribució expressa de quotes, aquest percentatge serà, amb caràcter general, del 50%.

Importància de la resolució

La resolució té especial rellevància perquè **unifica el criteri dels Tribunals econòmicoadministratius** i confirma la posició que venien mantenint el TEAR de Cantàbria i la Direcció General de Tributs.

El TEAC estableix, per tant, que per a determinar la quantia de la reinversió no n'hi ha prou amb acreditar que els diners procedents de la venda s'ha destinat materialment al pagament del nou habitatge. És necessari que aquest import es correspongui amb la **participació en la titularitat del nou habitatge adquirit pel mateix contribuent**.

Conclusió:

Quan es transmet un habitatge habitual privatiu i s'adquireix un altre amb caràcter de bé de guanys, l'exempció per reinversió queda limitada a l'import destinat a adquirir la participació que correspon al contribuent en el nou habitatge. Si aquest s'adquireix en règim de guanys sense atribució de quotes, el límit serà, en principi, el **50% del preu d'adquisició**.

12. IRPF.- RENDIMENTS DEL CAPITAL IMMOBILIARI: DEDUÏBILITAT DE LES PRIMES D'ASSEGURANÇA DE VIDA VINCULADES A PRÉSTECs HIPOTECARIS

El TEAC estableix, en **unificació de criteri**, que les primes **de les assegurances de vida vinculades a un préstec hipotecari que grava un immoble arrendat són fiscalment deduïbles** per a determinar el rendiment net del capital immobiliari **quan la contractació de l'assegurança està inclosa en les condicions del préstec i la seva subscripció determina una bonificació en el tipus d'interès**.

El Tribunal considera que aquestes primes poden qualificar-se com a **“despeses de finançament”** de l'article 23.1.a).1r LIRPF, encara que no siguin pròpiament interessos del préstec ni encaixin en les assegurances sobre l'immoble previstes en l'article 13.f) RIRPF. La normativa estableix un concepte **no tancat** de despeses necessàries, per la qual cosa poden incloure's altres despeses que presentin una vinculació directa amb el finançament i amb l'obtenció dels rendiments.

Fonamentació

L'article 23.1.a) LIRPF permet deduir les **despeses necessàries per a l'obtenció dels rendiments**, incloent-hi els interessos de capitals aliens i les altres **despeses de**

finançament. El TEAC destaca que l'enumeració legal no és “*numerus clausus*”.

Encara que l'assegurança de vida no protegeix directament l'immoble —el risc assegurat és la vida o incapacitat de l'assegurat—, el TEAC entén que existeix una **connexió econòmica directa amb el finançament** quan la seva contractació permet obtenir millors condicions hipotecàries. En particular, si l'assegurança redueix el tipus d'interès, repercuteix directament en la quantia dels interessos satisfets, que sí que són deduïbles.

Per a aconseguir aquesta conclusió, el TEAC té especialment en compte l'evolució de l'antiga **deducció per inversió en habitatge habitual** i la doctrina de la DGT, que havia considerat en diferents pronunciaments que determinades assegurances de vida vinculades a préstecs hipotecaris constituïen despeses derivades del finançament quan la seva contractació figurava entre les condicions del prestador.

Importància del canvi de criteri

La resolució suposa apartar-se del criteri mantingut per la DGT en la consulta V2303-18, segons el qual l'assegurança de vida no era deduïble quan la seva falta de contractació únicament provocava un increment del tipus d'interès, però no impedia obtenir el préstec. El TEAC considera ara que aquesta circumstància **no impedeix apreciar la necessària vinculació amb el finançament**.

Aplicació pràctica

La deduïbilitat exigeix que pugui acreditar-se que l'assegurança està **vinculada a les condicions de finançament** de l'immoble arrendat i que la seva contractació té incidència en les condicions econòmiques del préstec. En el cas analitzat, la pòlissa establia expressament la seva vinculació al crèdit i que l'assegurança s'extingia amb la cancel·lació anticipada del préstec.

Conclusió:

Les primes d'una assegurança de vida associada a la hipoteca d'un immoble llogat **poden deduir-se com a despesa de finançament en l'IRPF**, no sols quan l'assegurança sigui obligatòria per a obtenir el préstec, sinó també quan la seva contractació formi part de les condicions financeres i permeti obtenir una bonificació del tipus d'interès.

13. DISPOSICIONS PUBLICADES DURANT ELS MESOS DE JULIOL I AGOST DE 2026

Impostos

Ordre HAC/652/2026, de 26 de juny, per la qual es modifica l'Ordre HFP/587/2023, de 9 de juny, per la qual s'aprova el model 718 «Impost Temporal de Solidaritat de les Grans Fortunes», es determina el lloc, forma i terminis de la seva presentació, les condicions i el

procediment per a la seva presentació.

Ministeri d'Hisenda. BOE núm. 157 de 29 de juny de 2026.

Impostos. Procediments tributaris

Correcció d'errors de l'Ordre HAC/623/2026, de 12 de juny, per la qual es modifiquen l'Orde EHA/3316/2010, de 17 de desembre, per la qual s'aproven els models d'autoliquidació 210, 211 i 213 de l'Impost sobre la Renda de No Residents, que han d'utilitzar-se per a declarar les rendes obtingudes sense mediació d'establiment permanent, la retenció practicada en l'adquisició de béns immobles a no residents sense establiment permanent i el gravamen especial sobre béns immobles d'entitats no residents, i s'estableixen les condicions generals i el procediment per a la seva presentació i altres normes referents a la tributació de no residents; l'Orde EHA/3290/2008, de 6 de novembre, per la qual s'aproven el model 216 «Impost sobre la Renda de No Residents. Rendes obtingudes sense mediació d'establiment permanent. Retencions i ingressos a compte. Declaració-document d'ingrés» i el model 296 «Impost sobre la Renda de No Residents. No residents sense establiment permanent. Declaració anual de retencions i ingressos a compte»; i l'Orde EHA/1658/2009, de 12 de juny, per la qual s'estableixen el procediment i les condicions per a la domiciliació del pagament de determinats deutes la gestió dels quals té atribuïda l'Agència Estatal d'Administració Tributària.

Ministeri d'Hisenda. BOE núm. 162 de 4 de juliol de 2026.

Mesures financeres

Resolució de 21 de juliol de 2026, de la Secretaria General de Finançament Autònom i Local, per la qual es dona compliment a l'article 41.1.a) del Reial decret llei 17/2014, de 26 de desembre, de mesures de sostenibilitat financera de les comunitats autònomes i entitats locals i altres de caràcter econòmic.

Ministeri d'Hisenda. BOE núm. 184 de 29 de juliol de 2026.

COMUNITATS AUTÒNOMES I FORALS

COMUNITAT AUTÒNOMA DE CATALUNYA

Mesures urgents

Llei 5/2026, de 20 de maig, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal.

BOE núm. 174 de 18 de juliol de 2026.

COMUNITAT DE MADRID

Tributs

Llei 3/2026, de 30 de juny, de Suport a l'Empresa Familiar.

BOE núm. 178 de 23 de juliol de 2026.

COMUNITAT FORAL DE NAVARRA

Impostos

Decret Foral Legislatiu 2/2026, de 29 de juliol, d'Harmonització Tributària, pel qual es modifica l'Impost sobre el Valor Afegit i l'Impost sobre el Valor de la Producció de l'Energia Elèctrica.

BOE núm. 201 de 17 d'agost de 2026.

COMUNITAT AUTÒNOMA D'EXTREMADURA

Pressupostos

Llei 2/2026, de 3 d'agost, de Pressupostos Generals de la Comunitat Autònoma d'Extremadura per a l'any 2026.

BOE núm. 201 de 17 d'agost de 2026.

14. CALENDARI FISCAL PER AL MES DE SETEMBRE DE 2026

FINS AL 14 DE SETEMBRE

INTRASTAT - Estadística de Comerç Intracomunitari

- Agost 2026. Obligats a subministrar informació estadística.

FINS AL 21 DE SETEMBRE

Renda i Societats

Retencions i ingressos a compte de rendiments del treball, activitats econòmiques, premis i determinats guanys patrimonials i imputacions de renda, guanys derivats d'accions i participacions de les Institucions d'Inversió Col·lectiva, rendes d'arrendament d'immobles urbans, capital mobiliari, persones autoritzades i saldos en comptes i, de rendes de no residents obtingudes sense establiment permanent.

- Agost 2026. Grans empreses: 111, 115, 117, 123, 124, 126, 128, 216, 230

IVA

- Juliol i agost 2026. Declaració recapitulativa d'operacions intracomunitàries: 349
- Sol·licitud de devolució per subjectes passius en el règim simplificat de l'IVA i que exerceixen l'activitat de transport de viatgers o de mercaderies per carretera, per adquirir determinats mitjans de transport: 308

Impost sobre les Primes d'Assegurances

- Juliol i agost 2026: 430

Impostos Especials de Fabricació

- Juny 2026. Grans empreses: 561, 562, 563
- Agost 2026: 548, 566, 581
- Agost 2026: 573 (Autoliquidació), A24 (Sol·licitud de devolució)
- Declaració d'operacions pels destinataris registrats i representants fiscals: 510

Impost Especial sobre l'Electricitat

- Agost 2026. Grans empreses: 560

Impostos Mediambientals

- Agost 2026. Impost especial sobre els envasos de plàstic no reutilitzables. Autoliquidació: 592
- Any 2026. Impost sobre el valor de la producció de l'energia elèctrica. Segon pagament fraccionat: 583

Impost sobre les Transaccions Financeres

- Agost 2026: 604

Impost sobre el marge d'interessos i comissions de determinades entitats financeres

- Any 2025: 780 (Autoliquidació)

Fins al 30 de setembre

IVA

- Any 2025. Sol·licitud de devolució de l'IVA suportat: 360,361
- Agost 2026. Autoliquidació: 303
- Agost 2026. Grup d'entitats, model individual: 322
- Agost 2026. Grup d'entitats, model agregat: 353
- Agost 2026. Finestreta única - Règim d'importació: 369
- Agost 2026. Operacions assimilades a les importacions: 380
- Primer trimestre 2026: sol·licitud de reembossament en el marc de les relacions diplomàtiques, consulars i dels Organismes Internacionals reconeguts per Espanya: 362
- Primer trimestre 2026: sol·licitud de reembossament de les quotes tributàries suportades relatives a l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord, a les Casernes Generals Internacionals d'aquesta Organització i als Estats part en aquest Tractat: 364
- Primer trimestre 2026: sol·licitud de reembossament de les quotes tributàries suportades per les forces armades dels Estats membres de la UE: 381

Impostos Mediambientals

- Juliol i agost 2026. Impost especial sobre els envasos de plàstic no reutilitzables. Presentació comptabilitat i llibre registre d'existències

Declaració informativa mensual de les operacions realitzades pels empresaris o professionals adherits al sistema de gestió de cobraments a través de qualsevol tipus de targetes i mitjançant pagaments associats a números de telèfon mòbil

- Agost 2026: 170

Declaració informativa mensual de comptes en tota classe d'institucions financeres i resum anual de retencions i ingressos a compte sobre rendiments del capital mobiliari i rendes obtingudes per la contraprestació derivada de comptes en tota classe d'institucions financeres

- Agost 2026: 196

Proaudit

Animal d'aquest mes

La migradora dels cards (*Vanessa cardui*) és una espècie de lepidòpter papilionoïdeu de la família dels nimfàlids present als Països Catalans.

És una papallona migradora, que arriba a fer una migració anual de 10.000 quilòmetres entre l'anada i tornada. La distribució geogràfica és molt àmplia, està present a totes les zones temperades de tots els continents de la terra llevat de l'Antàrtida.

A Catalunya rarament sobreviu a l'hivern i anualment recolonitza el país durant la primavera amb exemplars provinents del sud de la península Ibèrica i nord d'Àfrica.

Aquesta informació és proporcionada gratuïtament per Proaudit SLP.

Aquest butlletí té caràcter merament informatiu i de cap manera representa l'opinió de Proaudit o de qualsevol dels seus socis o treballadors. Proaudit no és responsable de cap conseqüència de qualsevol acció que resulti de l'ús de la informació continguda en aquest butlletí ni garanteix la veracitat de la informació.

Es recorda als usuaris que aquesta informació canvia amb freqüència i qualsevol usuari ha de verificar que aquest butlletí representa les lleis, regles i regulacions vigents en el moment del seu ús. En cas de qualsevol dubte si us plau contacti amb nosaltres per a qualsevol aclariment.

Via Laietana, 45, esc. A, 4º 2ª Barcelona 08003

+ 34 93 488 31 31

+34 93 317 56 97

info@proaudit.es

proaudit.es

linkedin.com/company/proaudit-s.l.p.

Septiembre 2026 boletín nº 328

Índice. (Español)

(Haga clic en el botón para volver a este índice).

1. CAMBIOS EN LA ORGANIZACIÓN Y COMPETENCIAS DE LA INSPECCIÓN TRIBUTARIA Y DEL ÁREA DE ADUANAS E IMPUESTOS ESPECIALES DE LA AEAT
La AEAT amplía las posibilidades de colaboración interna en las actuaciones inspectoras.
2. LAS DEUDAS POR RETENCIONES NO PRACTICADAS O PRACTICADAS, PERO NO INGRESADAS, NO SON SUSCEPTIBLES DE APLAZAMIENTO O FRACCIONAMIENTO
El TEAC unifica criterio: las deudas por retenciones liquidadas por la Administración no pueden aplazarse ni fraccionarse.
3. PROPUESTA DE REFORMA PARA FACILITAR LA LIQUIDACIÓN DE SOCIEDADES CON EL NIF REVOCADO
El Consejo para la Defensa del Contribuyente ha publicado la Propuesta 1/2026, en la que plantea una modificación normativa para resolver los problemas que afrontan las sociedades con el NIF revocado cuando necesitan liquidarse y extinguirse definitivamente.
4. IVA. - EL TEAC REITERA SU DOCTRINA SOBRE LA EXCEPCIÓN A LA EXENCIÓN EN EL IVA DE LAS SEGUNDAS O ULTERIORES ENTREGAS DE EDIFICACIONES PARA SU REHABILITACIÓN POR EL ADQUIRENTE
El TEAC insiste en que, para que la segunda o ulterior entrega de una edificación para su rehabilitación por el adquirente esté sujeta y no exenta del IVA, es preciso que, en el momento de la entrega, el adquirente tenga la intención de rehabilitarla y que dicha intención quede acreditada mediante elementos objetivos.
5. IVA.- NO DEDUCIBILIDAD DEL IVA SOPORTADO EN MATERIAL PROMOCIONAL ENTREGADO GRATUITAMENTE A CLIENTES
El Tribunal Supremo reitera su doctrina sobre la limitación del derecho a la deducción del IVA en relación con el mobiliario de terraza y el material promocional entregados gratuitamente a establecimientos de hostelería.
6. IIVTNU.- EL VALOR DE REFERENCIA NO PUEDE UTILIZARSE COMO VALOR DE TRANSMISIÓN A EFECTOS DE LA PLUSVALÍA MUNICIPAL (IIVTNU) SIN

TRAMITAR ANTES UN PROCEDIMIENTO DE COMPROBACIÓN DE VALORES
La DGT niega que el valor de referencia del Catastro sustituya automáticamente al precio de venta en la plusvalía municipal (IIVTNU).

7. RESPONSABILIDAD SUBSIDIARIA: OBLIGACIÓN DE DECLARAR PREVIAMENTE FALLIDOS A LOS SOCIOS DE UNA SOCIEDAD DISUELTA Y LIQUIDADA
Las deudas tributarias de una sociedad disuelta y liquidada han de exigirse a los socios sucesores y, solo si estos resultan fallidos, se puede derivar la responsabilidad al administrador como responsable subsidiario.
8. IS.- DEDUCIBILIDAD DE LOS GASTOS FINANCIEROS EN EL IS Y LÍMITES A LA RECALIFICACIÓN DE LOS PRÉSTAMOS PARTICIPATIVOS
La Audiencia Nacional refuerza la delimitación entre la potestad de calificación del artículo 13 LGT y las figuras de simulación y conflicto en la aplicación de la norma tributaria.
9. IS.- EL TRIBUNAL SUPREMO PROHÍBE EL 'PLAN B' EN INSPECCIONES: NO SE PUEDE CAMBIAR DE MÉTODO SI FALLA EL ELEGIDO
El fallo impide que la Agencia Tributaria blinde sus actas con un argumento de repuesto si el principal es anulado judicialmente. A partir de ahora, la Inspección debe fundamentar cada regularización en un único criterio, lo que refuerza las garantías del contribuyente.
10. IRPF. - GANANCIA PATRIMONIAL DE ACCIONES UTILIZANDO EL VALOR NOMINAL TRAS UN CONTRA-SPLIT
La Administración no puede calcular la ganancia patrimonial de acciones utilizando el valor nominal tras un contra-split.
11. IRPF.- EXENCIÓN POR REINVERSIÓN EN VIVIENDA HABITUAL: LÍMITE CUANDO LA NUEVA VIVIENDA SE ADQUIERE CON CARÁCTER GANANCIAL
El TEAC analiza si un contribuyente que transmite una vivienda habitual de carácter privativo puede aplicar la exención por reinversión sobre la totalidad de la ganancia cuando destina el importe obtenido a la adquisición de una nueva vivienda habitual que adquiere con carácter ganancial junto con su cónyuge.
12. IRPF.- RENDIMIENTOS DEL CAPITAL INMOBILIARIO: DEDUCIBILIDAD DE LAS PRIMAS DE SEGURO DE VIDA VINCULADAS A PRÉSTAMOS HIPOTECARIOS
El TEAC considera que las primas del seguro de vida asociado al préstamo hipotecario constituyen un gasto de financiación deducible cuando existe una relación directa con la obtención de los rendimientos del alquiler.
13. DISPOSICIONES PUBLICADAS DURANTE LOS MESES DE JULIO Y AGOSTO DE 2026

14. CALENDARIO FISCAL PARA EL MES DE SEPTIEMBRE DE 2026

1. CAMBIOS EN LA ORGANIZACIÓN Y COMPETENCIAS DE LA INSPECCIÓN TRIBUTARIA Y DEL ÁREA DE ADUANAS E IMPUESTOS ESPECIALES DE LA AEAT

La Resolución de 23 de junio de 2026, publicada en el BOE el 3 de julio de 2026 y entrada en vigor el día 4 de julio, modifica la Resolución de 24 de marzo de 1992 sobre organización y atribución de funciones de la Inspección de los Tributos. Su objetivo es optimizar la utilización de los recursos humanos de la Agencia Tributaria y reforzar la eficacia de las actuaciones inspectoras, especialmente en aquellas Delegaciones donde no exista o esté vacante un puesto con la consideración de **Inspector Jefe**.

Principales novedades

- **Ampliación de las autorizaciones de colaboración.** Se amplían los supuestos en los que distintos órganos y funcionarios de la AEAT pueden colaborar en actuaciones inspectoras, siempre mediante la correspondiente autorización y con constancia documental en el expediente.
- **Nuevas competencias de los Delegados Especiales.** Se atribuye a los Delegados Especiales la facultad de autorizar la colaboración:
 - Entre distintas Dependencias Regionales y otras unidades de la AEAT.
 - De funcionarios de otras Dependencias en actuaciones de la Dependencia Regional de Inspección.
 - Y, como principal novedad, de los **Delegados de la Agencia Tributaria** en actuaciones de la Dependencia Regional de Inspección cuando en su sede no exista o esté vacante un puesto de Inspector Jefe, previa propuesta del Inspector Regional e informe favorable del Director del Departamento de Inspección Financiera y Tributaria.
- **Consideración de Inspector Jefe.** Se incorpora una nueva disposición adicional quinta que establece que, en los supuestos anteriores, los Delegados de la Agencia Tributaria tendrán la consideración de **Inspector Jefe** a efectos del ejercicio de las funciones autorizadas.

2. LAS DEUDAS POR RETENCIONES NO PRACTICADAS O PRACTICADAS, PERO NO INGRESADAS, NO SON SUSCEPTIBLES DE APLAZAMIENTO O FRACCIONAMIENTO

El TEAC, en su resolución de 16 de junio de 2026 (RG 7731/2023), unifica criterio: Las deudas por retenciones liquidadas por la Administración no pueden aplazarse ni fraccionarse

El Tribunal Económico-Administrativo Central ha fijado un importante criterio interpretativo sobre el alcance del artículo 65.2.b) de la Ley General Tributaria, concluyendo

que las **deudas por retenciones, tanto las correspondientes a retenciones practicadas y no ingresadas como las derivadas de retenciones que debieron practicarse y fueron posteriormente liquidadas por la Administración, no pueden ser objeto de aplazamiento o fraccionamiento.**

Antecedentes

El caso tiene su origen en una liquidación practicada por la AEAT respecto de retenciones sobre arrendamientos urbanos. Tras dictarse la correspondiente providencia de apremio, la obligada tributaria solicitó el aplazamiento de la deuda, solicitud que fue inadmitida por tratarse de una deuda derivada de retenciones.

El TEAR de Canarias estimó parcialmente la reclamación al considerar que, al tratarse de una deuda nacida de una liquidación administrativa y no de una autoliquidación de retenciones ingresadas fuera de plazo, la prohibición del artículo 65.2.b) LGT no resultaba aplicable automáticamente, ordenando retrotraer las actuaciones para que la Administración resolviera sobre el fondo de la solicitud de aplazamiento.

Frente a esta resolución, la Directora del Departamento de Recaudación de la AEAT interpuso recurso extraordinario de alzada para la unificación de criterio, defendiendo que **la prohibición legal debe aplicarse con independencia de que la deuda derive de una autoliquidación o de una liquidación administrativa**, pues en ambos casos se trata de obligaciones tributarias propias del retenedor.

Fundamentación del TEAC

El Tribunal recuerda que el artículo 65.2.b) LGT excluye expresamente del aplazamiento y fraccionamiento las obligaciones tributarias que debe cumplir el retenedor. Esta limitación responde a la naturaleza de las retenciones, ya que las cantidades retenidas **no constituyen recursos propios del retenedor**, sino importes pertenecientes al contribuyente retenido que deben ser ingresados en la Hacienda Pública. Por ello, la falta de liquidez no puede justificar el aplazamiento de estas deudas.

Asimismo, el TEAC analiza la evolución normativa y destaca que el legislador ha venido restringiendo históricamente el aplazamiento de las deudas por retenciones, reforzando dicha limitación tras la reforma introducida por el Real Decreto-ley 3/2016, que eliminó las excepciones existentes.

Respecto de las retenciones que no llegaron a practicarse, el Tribunal admite que, desde un punto de vista económico, el retenedor podría afrontar el pago con fondos propios. Sin embargo, considera que una interpretación literal, sistemática e histórica del artículo 65.2.b) LGT conduce igualmente a su exclusión del régimen de aplazamientos, ya que la expresión **«obligaciones tributarias que deba cumplir el retenedor»** comprende tanto

las retenciones efectivamente practicadas como aquellas que debieron practicarse.

Criterio unificado

El TEAC fija como criterio vinculante que:

Las deudas por retenciones liquidadas por la Administración Tributaria, ya correspondan a retenciones practicadas y no ingresadas o a retenciones que debieron practicarse y no se practicaron, no son susceptibles de aplazamiento o fraccionamiento conforme al artículo 65.2.b) de la Ley General Tributaria.

3. PROPUESTA DE REFORMA PARA FACILITAR LA LIQUIDACIÓN DE SOCIEDADES CON EL NIF REVOCADO

El **Consejo para la Defensa del Contribuyente** ha publicado la **Propuesta 1/2026**, en la que plantea una modificación normativa para resolver los problemas que afrontan las sociedades con el **NIF revocado** cuando necesitan liquidarse y extinguirse definitivamente.

Actualmente, la revocación del NIF impide a estas entidades realizar actuaciones esenciales para culminar su proceso de liquidación, ya que bloquea, entre otros efectos, la realización de operaciones bancarias, el otorgamiento de escrituras públicas, la inscripción registral y la obtención de certificados tributarios. Aunque la normativa prevé la rehabilitación del NIF, no contempla expresamente los supuestos en los que esta se solicita únicamente para liquidar y extinguir la sociedad.

La Agencia Tributaria admite la rehabilitación del NIF para estos casos y el modelo 036 ya incorpora casillas específicas para solicitarla. Sin embargo, exige aportar la escritura de disolución y liquidación o de extinción, así como la acreditación de que su inscripción ha sido denegada por el Registro. Esta exigencia genera un **círculo vicioso**, ya que la sociedad necesita vender activos para pagar sus deudas, pero no puede formalizar las escrituras necesarias debido a la revocación del NIF, mientras que la rehabilitación no se concede sin dichas escrituras.

Para solucionar esta situación, el Consejo propone crear una **rehabilitación excepcional y temporal del NIF**, con una duración máxima de **seis meses**, limitada exclusivamente a las operaciones necesarias para la liquidación de la sociedad. La solicitud debería acompañarse de la escritura de disolución, la acreditación del inicio de la fase de liquidación, la descripción de las operaciones pendientes y la identificación de las personas intervinientes. Esta medida permitiría vender activos, cancelar deudas y culminar la extinción de la entidad.

Comentario: La propuesta pretende eliminar un importante obstáculo práctico en los procesos de liquidación de sociedades inactivas, dotando de seguridad jurídica a un

procedimiento que actualmente puede quedar bloqueado por la propia revocación del NIF.

4. IVA.- EL TEAC REITERA SU DOCTRINA SOBRE LA EXCEPCIÓN A LA EXENCIÓN EN EL IVA DE LAS SEGUNDAS O ULTERIORES ENTREGAS DE EDIFICACIONES PARA SU REHABILITACIÓN POR EL ADQUIRENTE

El TEAC, en su Resolución de 18 de junio de 2026 (RG 50042/2025), analiza la aplicación de la excepción a la exención del IVA prevista para las segundas y posteriores entregas de edificaciones cuando el inmueble se adquiere para su rehabilitación.

Criterio del TEAC

El Tribunal reitera su doctrina de 22 de mayo de 2019 y establece que, para excluir la exención del artículo 20.Uno.22º.A).b) de la Ley del IVA, **es imprescindible acreditar, mediante elementos objetivos existentes en el momento de la transmisión, la intención del adquirente de destinar el inmueble a su rehabilitación.**

No obstante, el TEAC aclara que **no constituye un requisito indispensable que las obras de rehabilitación lleguen a iniciarse o finalizarse**, siempre que dicha intención quede debidamente acreditada con pruebas objetivas.

Supuesto analizado

La Administración había considerado que la operación estaba sujeta y no exenta de IVA por tratarse de un inmueble prácticamente ruinoso y por haberse manifestado en la escritura la intención de rehabilitarlo. Sin embargo, el adquirente solicitó la devolución del IVA al entender que no concurrían los requisitos para excluir la exención y que la transmisión debía tributar por TPO.

Fundamentos de la resolución

El TEAC concluye que **la mera manifestación recogida en la escritura pública no basta para acreditar la intención de rehabilitar el inmueble.** La exclusión de la exención exige la existencia de **elementos objetivos** que demuestren esa finalidad en el momento del devengo, tales como actuaciones materiales, administrativas o documentales encaminadas a la rehabilitación.

Asimismo, precisa que **el estado ruinoso del edificio tampoco permite presumir, por sí solo, la intención de rehabilitarlo o demolerlo**, por lo que dicha circunstancia resulta insuficiente para justificar la tributación por IVA.

Fallo

El Tribunal estima parcialmente la reclamación y declara que la Administración no

acreditó la existencia de elementos objetivos que justificaran la aplicación de la excepción a la exención. En consecuencia, ordena comprobar si concurren los requisitos necesarios para reconocer la devolución de ingresos indebidos.

Comentario

Esta resolución refuerza un criterio de gran relevancia práctica en las operaciones inmobiliarias: **la tributación por IVA de las segundas entregas de edificaciones destinadas a rehabilitación depende de la prueba objetiva de la intención existente en el momento de la transmisión**, sin que sean suficientes declaraciones de voluntad o el deterioro del inmueble. La doctrina aporta mayor seguridad jurídica al exigir que la Administración fundamente con pruebas objetivas la aplicación de la excepción a la exención prevista en la Ley del IVA.

5. IVA.- NO DEDUCIBILIDAD DEL IVA SOPORTADO EN MATERIAL PROMOCIONAL ENTREGADO GRATUITAMENTE A CLIENTES

El Tribunal Supremo, en su sentencia 797/2026, de 26 de junio de 2026 (Rec. 5101/2023), reitera su doctrina sobre la limitación del derecho a la deducción del IVA en relación con el mobiliario de terraza y el material promocional entregados gratuitamente a establecimientos de hostelería, concluyendo que tales bienes constituyen atenciones a clientes y no auténticos objetos publicitarios a efectos de la Ley del IVA.

Antecedentes

El litigio tiene su origen en una regularización practicada a Heineken España por los ejercicios 2013 a 2016. La Inspección negó la deducción del IVA soportado por la adquisición de mesas, sillas, sombrillas, vasos, jarras, copas y otros elementos entregados gratuitamente a clientes de hostelería, al considerar que se trataba de bienes destinados a atenciones a clientes conforme al artículo 96.Uno.5º de la Ley del IVA.

La sociedad defendía que dichos bienes constituían material publicitario o descuentos en especie vinculados al volumen de compras y que, además, la limitación del derecho a deducir vulneraba el Derecho de la Unión Europea.

Criterio del Tribunal Supremo

El Alto Tribunal desestima el recurso y confirma íntegramente la regularización practicada por la Administración.

La sentencia destaca que:

- El hecho de que el mobiliario incorpore de forma permanente la marca del fabricante **no basta para considerarlo objeto publicitario**, ya que posee un valor económico propio y satisface necesidades reales del establecimiento

hostelero.

- No quedó acreditado que existiera una auténtica cesión de uso ni que las entregas constituyeran descuentos en especie vinculados a un determinado volumen de compras.
- En consecuencia, las entregas tienen carácter gratuito y constituyen **supuestos de autoconsumo externo de bienes**, sin derecho a la deducción del IVA soportado en su adquisición.

Compatibilidad con el Derecho de la Unión Europea

El Tribunal también resuelve la cuestión de interés casacional relativa a la compatibilidad del artículo 96 de la Ley del IVA con la Directiva IVA.

Para ello se apoya en la reciente sentencia del Tribunal de Justicia de la Unión Europea de 12 de marzo de 2026 (asunto C-515/24), que declara que la denominada **cláusula “standstill”** permite mantener esta exclusión del derecho a deducir, al tratarse de una limitación existente desde la implantación del IVA en España y compatible con el sistema armonizado europeo.

Doctrina que consolida

El Tribunal Supremo reafirma que:

- El IVA soportado por bienes entregados gratuitamente como atenciones a clientes **no es deducible**.
- La mera incorporación de la marca comercial no convierte dichos bienes en objetos publicitarios cuando conservan un valor comercial propio.
- Solo quedarían fuera de esta limitación las **muestras comerciales** o los **obsequios de escaso valor** previstos en la Ley del IVA.
- La limitación establecida en el artículo 96 LIVA resulta plenamente compatible con el Derecho de la Unión Europea.

Conclusión

Esta sentencia consolida definitivamente la jurisprudencia del Tribunal Supremo sobre el tratamiento del material promocional entregado gratuitamente a clientes, reforzando el criterio administrativo de que estos bienes constituyen **atenciones a clientes** y, por tanto, **el IVA soportado en su adquisición no puede deducirse**, salvo que se trate de muestras comerciales o de obsequios de escaso valor expresamente previstos en la normativa. Además, confirma la plena adecuación de esta limitación al Derecho de la Unión Europea.

6. IIVTNU.- EL VALOR DE REFERENCIA NO PUEDE UTILIZARSE COMO VALOR DE TRANSMISIÓN A EFECTOS DE LA PLUSVALÍA MUNICIPAL (IIVTNU) SIN TRAMITAR ANTES UN PROCEDIMIENTO DE COMPROBACIÓN DE VALORES

La Dirección General de Tributos, en su **Consulta Vinculante V0792-26, de 9 de abril de 2026**, aclara que, a efectos de acreditar la inexistencia de incremento de valor en el Impuesto sobre el Incremento de Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana (IIVTNU), **el valor de referencia del Catastro no puede utilizarse automáticamente como valor de transmisión**, sustituyendo al precio pactado en la escritura.

La consulta analiza el caso de un inmueble vendido por un precio inferior al valor de referencia catastral, en el que el ayuntamiento pretendía considerar este último como valor de transmisión sin tramitar un procedimiento de comprobación de valores.

La DGT recuerda que el artículo 104.5 del TRLRHL establece que, para determinar la existencia o no de incremento de valor, debe tomarse **el mayor entre el valor consignado en el título de transmisión y el valor comprobado por la Administración**, cuando exista una comprobación válida. A diferencia de lo que sucede en el Impuesto sobre Sucesiones y Donaciones y en el Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales, **la normativa del IIVTNU no atribuye al valor de referencia del Catastro la condición de valor de transmisión**.

No obstante, la consulta precisa que el ayuntamiento **sí puede utilizar el valor de referencia como elemento de comprobación**, pero únicamente dentro de un procedimiento formal de comprobación de valores y motivando adecuadamente su utilización, al amparo del artículo 57 de la Ley General Tributaria. En consecuencia, **no resulta admisible sustituir directamente el precio escriturado por el valor de referencia sin seguir dicho procedimiento**.

Conclusión

La DGT confirma que, en la plusvalía municipal, **el valor de referencia catastral no desplaza automáticamente al precio de transmisión**. Solo podrá prevalecer si la Administración local tramita un procedimiento de comprobación de valores debidamente motivado, por lo que los ayuntamientos no pueden basar sus liquidaciones exclusivamente en el valor de referencia del Catastro.

7. RESPONSABILIDAD SUBSIDIARIA: OBLIGACIÓN DE DECLARAR PREVIAMENTE FALLIDOS A LOS SOCIOS DE UNA SOCIEDAD DISUELTA Y LIQUIDADA

El Tribunal Supremo resuelve una cuestión de gran trascendencia práctica en materia de responsabilidad tributaria subsidiaria de administradores. La controversia consistía en determinar si, una vez extinguida una sociedad mercantil, la Administración puede derivar directamente la responsabilidad subsidiaria al administrador o, por el contrario, debe dirigirse previamente contra los socios como sucesores de la sociedad.

La Sala concluye que, cuando una sociedad ha sido **disuelta y liquidada**, sus deudas tributarias se transmiten **“ope legis”** a los socios, los cuales quedan obligados solidariamente hasta el límite del valor de su cuota de liquidación, de conformidad con el artículo 40.1 de la Ley General Tributaria vigente en aquel momento (posteriormente, mediante la Ley 7/2012, de 29 de octubre, también se incluyen en dicho límite las *“percepciones patrimoniales recibidas por los mismos en los dos años anteriores a la fecha de disolución que minoren el patrimonio social que debiera responder de tales obligaciones”*). En consecuencia, antes de declarar la responsabilidad subsidiaria del administrador (art. 43.1.a LGT), la Administración debe continuar el procedimiento de recaudación frente a los socios y, únicamente tras declararlos fallidos, podrá acudir al responsable subsidiario.

El Tribunal rechaza la tesis de la Administración, que diferenciaba entre sucesores y responsables solidarios para sostener que la declaración de fallido de los socios no era necesaria. Aunque reconoce que los socios no son responsables solidarios del artículo 42 LGT, afirma que, tras la extinción de la sociedad, pasan a ocupar la posición de deudores principales por sucesión legal, lo que impide ignorar su existencia en el procedimiento recaudatorio.

Asimismo, el Supremo considera ineficaz la declaración de fallido efectuada respecto de una sociedad ya extinguida, pues la Administración debía haber actuado previamente frente a los socios. De no hacerlo, se vulnera el beneficio de excusión propio de la responsabilidad subsidiaria y se dificulta el derecho de reembolso del administrador frente al verdadero deudor.

Doctrina jurisprudencial

El Tribunal Supremo fija la siguiente doctrina:

- La derivación de responsabilidad subsidiaria del artículo 43.1.a) LGT **exige previamente** la declaración de fallido de los socios de la sociedad deudora cuando esta haya sido disuelta y liquidada.
- No es posible derivar directamente al administrador las deudas de una sociedad extinguida sin haber seguido previamente el procedimiento frente a los socios sucesores previsto en los artículos 40.1 y 177.2 LGT.

Interés práctico

Esta sentencia refuerza las garantías de los administradores frente a las derivaciones de responsabilidad tributaria y obliga a la AEAT a respetar el orden legal de exigencia de las deudas cuando la sociedad ya ha sido liquidada. La resolución tendrá una importante incidencia en los procedimientos de derivación de responsabilidad subsidiaria en supuestos de extinción de sociedades.

8. IS.- DEDUCIBILIDAD DE LOS GASTOS FINANCIEROS EN EL IS Y LÍMITES A LA RECALIFICACIÓN DE LOS PRÉSTAMOS PARTICIPATIVOS

La Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo, en su Sentencia de 30 de abril de 2026 (Rec. 3/2021), analiza si la Inspección podía utilizar **la potestad de calificación del artículo 13 de la Ley General Tributaria (LGT)** *“Las obligaciones tributarias se exigirán con arreglo a la naturaleza jurídica del hecho, acto o negocio realizado, cualquiera que sea la forma o denominación que los interesados le hubieran dado”*, y prescindiendo de los defectos que pudieran afectar a su validez para negar la deducibilidad de los intereses derivados de un préstamo participativo, al considerar que una operación de reestructuración societaria carecía de motivos económicos válidos y perseguía exclusivamente obtener una ventaja fiscal.

Antecedentes

La sociedad XX financió la adquisición de otra entidad mediante una combinación de capital, financiación bancaria y un préstamo participativo concedido por su socio principal Fondo Y. Posteriormente se produjo una fusión y, años después, la venta del grupo. Durante la inspección, la Administración recalificó el préstamo participativo como una aportación a fondos propios y rechazó la deducción de los intereses satisfechos, regularizando el Impuesto sobre Sociedades de los ejercicios 2011-2012 y, por extensión, las bases imponibles negativas aplicadas en 2015-2016.

Criterio de la Audiencia Nacional

La Sala recuerda que la potestad de **calificación** del artículo 13 LGT únicamente permite determinar la verdadera naturaleza jurídica de los actos o negocios realizados, pero **no puede utilizarse para cuestionar la existencia de motivos económicos o apreciar un supuesto de fraude de ley o conflicto en la aplicación de la norma**, para lo cual la Administración debe acudir a los procedimientos específicos previstos en los artículos 15 y 16 LGT (*conflicto en la aplicación de la norma tributaria y simulación*).

Asimismo, destaca que el préstamo participativo constituye un instrumento financiero legal cuya utilización no puede desvirtuarse únicamente por el resultado económico obtenido o por el elevado coste financiero de la operación, recordando la doctrina del Tribunal Supremo sobre la deducibilidad de este tipo de gastos cuando financian efectivamente la actividad empresarial.

Fallo

La Audiencia Nacional concluye que la Inspección **se extralimitó al utilizar la calificación jurídica para cuestionar la finalidad económica de la reestructuración**, cuando debió acudir, en su caso, al procedimiento específico de conflicto en la aplicación de la norma o de simulación. Al haberse seguido un cauce procedimental inadecuado, declara nulas las

liquidaciones practicadas y estima íntegramente el recurso de la sociedad.

Comentario

La Administración no puede utilizar la calificación como vía indirecta para negar la existencia de motivos económicos válidos en una operación de reestructuración. Cuando la regularización se fundamenta en la supuesta finalidad exclusivamente fiscal de una operación, deberá tramitar el procedimiento específico previsto en los artículos 15 o 16 LGT, con todas las garantías que ello comporta para el contribuyente.

9. IS.- EL TRIBUNAL SUPREMO PROHÍBE EL 'PLAN B' EN INSPECCIONES: NO SE PUEDE CAMBIAR DE MÉTODO SI FALLA EL ELEGIDO

El Tribunal Supremo, en su Sentencia 857/2026, de 7 de julio de 2026, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección Segunda recurso de casación 577/2024 establece que, **una vez anulada una declaración de fraude de ley**, la Administración tributaria no puede mantener la regularización practicada utilizando, dentro del mismo acuerdo de liquidación, **un fundamento jurídico distinto e incompatible con aquel que sustentaba inicialmente la regularización**.

Antecedentes

El origen del litigio se remonta a una serie de complejas operaciones societarias realizadas por la filial española de un grupo empresarial. En diciembre de 2004, la compañía llevó a cabo una ampliación de capital mediante la aportación de las acciones de una filial sueca, valoradas en 346 millones de euros. Años más tarde, en 2010, la empresa matriz disolvió esta filial, registrando una pérdida patrimonial deducible en el Impuesto sobre Sociedades de más de 46 millones de euros debido a diferencias de cambio de moneda.

Tras un proceso de inspección, la Agencia Tributaria determinó que estas transacciones se habían estructurado en fraude de ley bajo la antigua Ley General Tributaria de 1963. Sin embargo, previendo que los tribunales pudieran tumbar esta calificación por motivos procedimentales, la inspección introdujo una salvaguarda condicional en el acuerdo de liquidación.

Hacienda estableció que, en el supuesto de que la justicia no refrendase la existencia de fraude de ley, se aplicarían de forma subsidiaria las reglas especiales de valoración previstas en el artículo 15 del Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (TRLIS). Bajo esta alternativa, la Administración valoraba la participación de la filial sueca conforme a su capital social histórico (apenas 222.977 euros) en lugar del valor de mercado declarado, lo que anulaba igualmente la deducción de las pérdidas millonarias en 2010.

La declaración de fraude de ley fue anulada porque la Administración había utilizado

el **artículo 24 de la LGT de 1963**, cuando, al haberse realizado la operación en 2004, resultaba aplicable la **LGT de 2003**, cuyo artículo 15 regula el conflicto en la aplicación de la norma tributaria.

Criterio del Tribunal Supremo

El Tribunal Supremo rechaza esta forma de proceder por considerar que ambos fundamentos son **jurídicamente incompatibles**.

La Administración no puede considerar simultáneamente que una operación es fraudulenta y, subsidiariamente, tratarla como una operación válida a la que resultan aplicables las reglas ordinarias de valoración. El artículo 15 del TRLIS **no constituye una cláusula antifraude alternativa**, sino un régimen de valoración aplicable a operaciones realizadas correctamente.

Por tanto, no resulta admisible que, ante la eventual anulación de la declaración de fraude de ley, la Administración haya previsto dentro de la misma liquidación una segunda regularización destinada a producir el mismo efecto económico.

El Tribunal destaca especialmente que esta actuación genera **indefensión al contribuyente**, pues la liquidación no permite conocer con claridad cuál es realmente el fundamento jurídico de la regularización y tampoco permite una adecuada contradicción sobre la segunda vía utilizada.

Además, en el caso concreto, la aplicación del artículo 15 del TRLIS se realizó sin identificar con suficiente precisión el apartado concreto aplicado ni justificar adecuadamente el valor de mercado atribuido a las participaciones. El Tribunal recuerda que **valor normal de mercado no equivale automáticamente a valor del capital social**, siendo necesaria la correspondiente justificación.

Doctrina jurisprudencial

El Tribunal Supremo fija la siguiente doctrina:

1. **Anulada judicialmente una declaración de fraude de ley**, la Administración no puede mantener la regularización que provocó mediante un motivo jurídico diferente e incompatible con dicha declaración.
2. **No es posible fundamentar simultáneamente una misma liquidación** en la existencia de fraude de ley y en la eventual nulidad de esa misma declaración.
3. La aplicación de las reglas de valoración del **artículo 15 del TRLIS** es incompatible, en las circunstancias examinadas, con la utilización de la declaración de fraude de ley como fundamento de la regularización.
4. La utilización de esta **doble vía de regularización** ocasiona indefensión al contribuyente.

Consecuencia para el caso concreto

El Tribunal Supremo **casa y anula la sentencia de la Audiencia Nacional**, al considerar incorrecta su decisión de mantener la regularización mediante la aplicación del artículo 15 del TRLIS una vez anulada la declaración de fraude de ley.

Importancia práctica:

La sentencia refuerza las exigencias de **coherencia, claridad y congruencia de las liquidaciones tributarias**, impidiendo que la Administración utilice una especie de “doble fundamento” para preservar una regularización frente a la eventual anulación judicial de su fundamento principal. La Administración debe elegir y motivar correctamente la vía jurídica que sustenta la regularización, sin poder sustituir posteriormente, dentro del mismo acto, un fundamento incompatible por otro.

10. IRPF.- GANANCIA PATRIMONIAL DE ACCIONES UTILIZANDO EL VALOR NOMINAL TRAS UN CONTRA SPLIT

La operación de contra Split o agrupación de acciones es un ajuste a la inversa del Split. Se reduce el número de títulos en circulación, y se aumenta el valor nominal de las acciones, manteniéndose el mismo valor del capital social.

El Tribunal Superior de Justicia de Andalucía, en su Sentencia 297/2026, de 9 de marzo de 2026 (Rec. 419/2022), estima el recurso del contribuyente y anula una liquidación del IRPF al considerar improcedente el método utilizado por la Inspección para determinar el valor de adquisición de unas acciones transmitidas.

Antecedentes

La Inspección regularizó la transmisión parcial de acciones de la sociedad XX correspondiente al ejercicio 2015. Ante la falta de documentación suficiente sobre el coste de adquisición de los títulos vendidos, la Administración calculó dicho coste mediante una **proporción basada en el valor nominal** de las acciones adquiridas y transmitidas, concluyendo que existía una ganancia patrimonial.

La contribuyente sostuvo que este criterio era incorrecto, ya que las acciones habían sido objeto de una operación de **contra Split**, circunstancia que alteró el valor nominal sin modificar el valor económico real de la inversión. Asimismo, defendió que los datos disponibles acreditaban una pérdida patrimonial y que correspondía a la Administración demostrar la existencia de una ganancia.

Criterio del Tribunal

La Sala recuerda que, conforme a los artículos 33, 34 y 35 de la Ley del IRPF, las ganancias y pérdidas patrimoniales deben calcularse atendiendo al **precio real de adquisición y**

de transmisión, no al valor nominal de los títulos. Asimismo, destaca que la carga de acreditar los hechos que determinan un incremento de la deuda tributaria corresponde a la Administración.

El Tribunal considera que el método empleado por la Inspección carece de fundamento jurídico porque:

- El valor nominal es una magnitud contable que no refleja necesariamente el precio de mercado ni el coste real de adquisición.
- La existencia de un **contra Split** modifica el valor nominal y el número de acciones, pero no altera el valor económico de la inversión, por lo que utilizar dicho valor como criterio de reparto conduce a resultados artificiales.
- La Administración no acreditó el verdadero valor de adquisición ni justificó la imposibilidad de obtenerlo antes de acudir a un método alternativo.

Fallo

El TSJ de Andalucía estima el recurso y anula la liquidación practicada, al considerar que el método utilizado por la Administración vulnera el **artículo 35 de la Ley del IRPF** y el **artículo 105 de la Ley General Tributaria**, al sustituir el precio real de adquisición por un criterio basado en el valor nominal de las acciones.

Comentario

Esta sentencia refuerza un principio esencial en la tributación de las ganancias patrimoniales derivadas de valores mobiliarios: **el coste de adquisición debe determinarse conforme al importe realmente satisfecho**, sin que la Administración pueda recurrir a métodos de cálculo basados en el valor nominal cuando éstos no reflejen la realidad económica de la operación, especialmente en supuestos de reestructuración societaria como el **contra Split**. Además, recuerda que la ausencia de documentación por parte del contribuyente no exonera a la Administración de su obligación de acreditar adecuadamente los elementos que fundamentan la regularización tributaria.

11. IRPF.- EXENCIÓN POR REINVERSIÓN EN VIVIENDA HABITUAL: LÍMITE CUANDO LA NUEVA VIVIENDA SE ADQUIERE CON CARÁCTER GANANCIAL

El TEAC, en su resolución de 13 de julio de 2026, RG 00/05896/2025, unificación de criterio, analiza si un contribuyente que transmite una **vivienda habitual de carácter privativo** puede aplicar la exención por reinversión sobre la totalidad de la ganancia cuando destina el importe obtenido a la adquisición de una nueva vivienda habitual que adquiere **con carácter ganancial junto con su cónyuge**.

La controversia surge porque el contribuyente había destinado a la nueva vivienda la

totalidad del importe obtenido por la venta de su vivienda privativa, pero la nueva vivienda pertenecía a ambos cónyuges.

Criterio del TEAC

El TEAC establece que la exención por reinversión prevista en el **artículo 38.1 de la LIRPF** únicamente puede aplicarse respecto del importe efectivamente destinado por el contribuyente a adquirir la parte de la nueva vivienda de la que resulta titular.

Para determinar esta proporción resulta determinante el **porcentaje de participación que el contribuyente adquiere en la nueva vivienda**.

En consecuencia, cuando la nueva vivienda se adquiere con carácter ganancial y no existe una atribución expresa de cuotas, a efectos del IRPF se considera que corresponde **un 50% a cada cónyuge**, conforme al artículo 11 de la LIRPF.

Por tanto, si un contribuyente vende una vivienda habitual privativa de la que era titular al 100% y reinvierte el importe obtenido en una nueva vivienda ganancial, de la que adquiere el 50%, **no podrá considerar reinvertido, a efectos de la exención, más del importe correspondiente a ese 50%**.

Fundamentación

El TEAC recuerda que el artículo 38.1 LIRPF permite excluir de gravamen la ganancia patrimonial derivada de la transmisión de la vivienda habitual cuando el importe obtenido se reinvierte en una nueva vivienda habitual. Si la reinversión es inferior al importe obtenido, la exención es proporcional.

La clave se encuentra en el **artículo 11 LIRPF**, que establece que los bienes y derechos comunes a ambos cónyuges se atribuyen fiscalmente por mitad, salvo que se justifique otra cuota de participación. El TEAC considera que esta regla de individualización fiscal resulta determinante, aunque, desde el punto de vista civil, la sociedad de gananciales constituya una comunidad en mano común en la que no existen cuotas individuales sobre cada bien.

De este modo, el importe satisfecho por uno de los cónyuges que exceda de la cantidad correspondiente a su porcentaje de titularidad **no se considera reinvertido en la adquisición de su propia vivienda habitual**, sino destinado a financiar la adquisición de la parte correspondiente al otro cónyuge.

Ejemplo práctico

Un contribuyente vende su vivienda habitual privativa y obtiene **200.000 euros**, destinando todo ese importe a la adquisición de una nueva vivienda habitual por importe de **300.000**

euros, que adquiere con su cónyuge con carácter ganancial.

A efectos del IRPF:

- Participación del contribuyente en la nueva vivienda: **50%.**
- Importe máximo de la nueva vivienda que puede computar como reinversión: **150.000 euros.**
- Los otros **50.000 euros** que hubiera aportado el contribuyente no constituyen reinversión en su propia vivienda habitual a efectos de la exención.
- Por tanto, la exención de la ganancia patrimonial no podrá alcanzar el 100% por el mero hecho de que haya destinado los 200.000 euros obtenidos de la venta a la nueva vivienda.

El porcentaje del 50% no constituye una regla absoluta para todos los casos: el límite será **el porcentaje de participación que efectivamente corresponda al contribuyente en la nueva vivienda.** En las adquisiciones gananciales sin atribución expresa de cuotas, dicho porcentaje será, con carácter general, del 50%.

Importancia de la resolución

La resolución tiene especial relevancia porque unifica el criterio de los Tribunales Económico-Administrativos y confirma la posición que venían manteniendo el TEAR de Cantabria y la Dirección General de Tributos.

El TEAC establece, por tanto, que para determinar la cuantía de la reinversión no basta con acreditar que el dinero procedente de la venta se ha destinado materialmente al pago de la nueva vivienda. Es necesario que dicho importe se corresponda con **la participación en la titularidad de la nueva vivienda adquirida por el propio contribuyente.**

Conclusión:

Cuando se transmite una vivienda habitual privativa y se adquiere otra con carácter ganancial, la exención por reinversión queda limitada al importe destinado a adquirir la participación que corresponde al contribuyente en la nueva vivienda. Si esta se adquiere ganancialmente sin atribución de cuotas, el límite será, en principio, el **50% del precio de adquisición.**

12. IRPF.- RENDIMIENTOS DEL CAPITAL INMOBILIARIO: DEDUCIBILIDAD DE LAS PRIMAS DE SEGURO DE VIDA VINCULADAS A PRÉSTAMOS HIPOTECARIOS

El TEAC establece, **en unificación de criterio**, que **las primas de los seguros de vida vinculados a un préstamo hipotecario que grava un inmueble arrendado son fiscalmente deducibles** para determinar el rendimiento neto del capital inmobiliario

cuando la contratación del seguro está incluida en las condiciones del préstamo y su suscripción determina una bonificación en el tipo de interés.

El Tribunal considera que estas primas pueden calificarse como **“gastos de financiación”** del artículo 23.1.a).1.º LIRPF, aunque no sean propiamente intereses del préstamo ni encajen en los seguros sobre el inmueble contemplados en el artículo 13.f) RIRPF. La normativa establece un concepto **no cerrado** de gastos necesarios, por lo que pueden incluirse otros gastos que presenten una vinculación directa con la financiación y con la obtención de los rendimientos.

Fundamentación

El artículo 23.1.a) LIRPF permite deducir los **gastos necesarios para la obtención de los rendimientos**, incluyendo los intereses de capitales ajenos y los **demás gastos de financiación**. El TEAC destaca que la enumeración legal no es “numerus clausus”.

Aunque el seguro de vida no protege directamente el inmueble —el riesgo asegurado es la vida o incapacidad del asegurado—, el TEAC entiende que existe **una conexión económica directa con la financiación** cuando su contratación permite obtener mejores condiciones hipotecarias. En particular, si el seguro reduce el tipo de interés, repercute directamente en la cuantía de los intereses satisfechos, que sí son deducibles.

Para alcanzar esta conclusión, el TEAC tiene especialmente en cuenta la evolución de la antigua **deducción por inversión en vivienda habitual** y la doctrina de la DGT, que había considerado en distintos pronunciamientos que determinados seguros de vida vinculados a préstamos hipotecarios constituían gastos derivados de la financiación cuando su contratación figuraba entre las condiciones del prestamista.

Importancia del cambio de criterio

La resolución supone apartarse del criterio mantenido por la DGT en la consulta V2303-18, según el cual el seguro de vida no era deducible cuando su falta de contratación únicamente provocaba un incremento del tipo de interés, pero no impedía obtener el préstamo. El TEAC considera ahora que esa circunstancia no **impide apreciar la necesaria vinculación con la financiación**.

Aplicación práctica

La deducibilidad exige que pueda acreditarse que el seguro está **vinculado a las condiciones de financiación** del inmueble arrendado y que su contratación tiene incidencia en las condiciones económicas del préstamo. En el caso analizado, la póliza establecía expresamente su vinculación al crédito y que el seguro se extinguía con la cancelación anticipada del préstamo.

Conclusión:

Las primas de un seguro de vida asociado a la hipoteca de un inmueble alquilado **pueden deducirse como gasto de financiación en el IRPF**, no solo cuando el seguro sea obligatorio para obtener el préstamo, sino también cuando su contratación forme parte de las condiciones financieras y permita obtener una **bonificación del tipo de interés**.

13. DISPOSICIONES PUBLICADAS DURANTE LOS MESES DE JULIO Y AGOSTO DE 2026

Impuestos

Orden HAC/652/2026, de 26 de junio, por la que se modifica la Orden HFP/587/2023, de 9 de junio, por la que se aprueba el modelo 718 «Impuesto Temporal de Solidaridad de las Grandes Fortunas», se determina el lugar, forma y plazos de su presentación, las condiciones y el procedimiento para su presentación.

Ministerio de Hacienda. B.O.E. núm. 157 de 29 de junio de 2026.

Impuestos. Procedimientos tributarios

Corrección de errores de la Orden HAC/623/2026, de 12 de junio, por la que se modifican la Orden EHA/3316/2010, de 17 de diciembre, por la que se aprueban los modelos de autoliquidación 210, 211 y 213 del Impuesto sobre la Renta de No Residentes, que deben utilizarse para declarar las rentas obtenidas sin mediación de establecimiento permanente, la retención practicada en la adquisición de bienes inmuebles a no residentes sin establecimiento permanente y el gravamen especial sobre bienes inmuebles de entidades no residentes, y se establecen las condiciones generales y el procedimiento para su presentación y otras normas referentes a la tributación de no residentes; la Orden EHA/3290/2008, de 6 de noviembre, por la que se aprueban el modelo 216 «Impuesto sobre la Renta de No Residentes. Rentas obtenidas sin mediación de establecimiento permanente. Retenciones e ingresos a cuenta. Declaración-documento de ingreso» y el modelo 296 «Impuesto sobre la Renta de No Residentes. No residentes sin establecimiento permanente. Declaración anual de retenciones e ingresos a cuenta»; y la Orden EHA/1658/2009, de 12 de junio, por la que se establecen el procedimiento y las condiciones para la domiciliación del pago de determinadas deudas cuya gestión tiene atribuida la Agencia Estatal de Administración Tributaria.

Ministerio de Hacienda. B.O.E. núm. 162 de 4 de julio de 2026.

Medidas financieras

Resolución de 21 de julio de 2026, de la Secretaría General de Financiación Autonómica y Local, por la que se da cumplimiento al artículo 41.1.a) del Real Decreto-ley 17/2014, de 26 de diciembre, de medidas de sostenibilidad financiera de las comunidades autónomas y entidades locales y otras de carácter económico.

Ministerio de Hacienda. B.O.E. núm. 184 de 29 de julio de 2026.

COMUNIDADES AUTÓNOMAS Y FORALES

COMUNIDAD AUTÓNOMA DE CATALUÑA

Medidas urgentes

Ley 5/2026, de 20 de mayo, de medidas urgentes de apoyo al sector agrario y forestal.
B.O.E. núm. 174 de 18 de julio de 2026.

COMUNIDAD DE MADRID

Tributos

Ley 3/2026, de 30 de junio, de Apoyo a la Empresa Familiar.
B.O.E. núm. 178 de 23 de julio de 2026.

COMUNIDAD FORAL DE NAVARRA

Impuestos

Decreto Foral Legislativo 2/2026, de 29 de julio, de Armonización Tributaria, por el que se modifica el Impuesto sobre el Valor Añadido y el Impuesto sobre el Valor de la Producción de la Energía Eléctrica.
B.O.E. núm. 201 de 17 de agosto de 2026.

COMUNIDAD AUTÓNOMA DE EXTREMADURA

Presupuestos

Ley 2/2026, de 3 de agosto, de Presupuestos Generales de la Comunidad Autónoma de Extremadura para el año 2026.
B.O.E. núm. 201 de 17 de agosto de 2026.

14. CALENDARIO FISCAL PARA EL MES DE SEPTIEMBRE DE 2026

HASTA EL 14 DE SEPTIEMBRE

INTRASTAT - Estadística de Comercio Intracomunitario

- Agosto 2026. Obligados a suministrar información estadística.

HASTA EL 21 DE SEPTIEMBRE

Renta y Sociedades

Retenciones e ingresos a cuenta de rendimientos del trabajo, actividades económicas, premios y determinadas ganancias patrimoniales e imputaciones de renta, ganancias derivadas de acciones y participaciones de las Instituciones de Inversión Colectiva, rentas de arrendamiento de inmuebles urbanos, capital mobiliario, personas autorizadas y saldos en cuentas y, de rentas de no residentes obtenidas sin establecimiento permanente.

- Agosto 2026. Grandes empresas: 111, 115, 117, 123, 124, 126, 128, 216, 230

IVA

- Julio y agosto 2026. Declaración recapitulativa de operaciones intracomunitarias: 349
- Solicitud de devolución por sujetos pasivos en el régimen simplificado del IVA y que ejerzan la actividad de transporte de viajeros o de mercancías por carretera, por adquirir determinados medios de transporte: 308

Impuesto sobre las Primas de Seguros

- Julio y agosto 2026: 430

Impuestos Especiales de Fabricación

- Junio 2026. Grandes empresas: 561, 562, 563
- Agosto 2026: 548, 566, 581
- Agosto 2026: 573 (Autoliquidación), A24 (Solicitud de devolución)
- Declaración de operaciones por los destinatarios registrados y representantes fiscales: 510

Impuesto Especial sobre la Electricidad

- Agosto 2026. Grandes empresas: 560

Impuestos Medioambientales

- Agosto 2026. Impuesto especial sobre los envases de plástico no reutilizables. Autoliquidación: 592
- Año 2026. Impuesto sobre el valor de la producción de la energía eléctrica. Segundo pago fraccionado: 583

Impuesto sobre las Transacciones Financieras

- Agosto 2026: 604

Impuesto sobre el margen de intereses y comisiones de determinadas entidades financieras

- Año 2025: 780 (Autoliquidación)

Hasta el 30 de septiembre**IVA**

- Año 2025. Solicitud de devolución del IVA soportado: 360,361
- Agosto 2026. Autoliquidación: 303
- Agosto 2026. Grupo de entidades, modelo individual: 322
- Agosto 2026. Grupo de entidades, modelo agregado: 353
- Agosto 2026. Ventanilla única - Régimen de importación: 369

- Agosto 2026. Operaciones asimiladas a las importaciones: 380
- Primer trimestre 2026: solicitud de reembolso en el marco de las relaciones diplomáticas, consulares y de los Organismos Internacionales reconocidos por España: 362
- Primer trimestre 2026: solicitud de reembolso de las cuotas tributarias soportadas relativas a la Organización del Tratado del Atlántico Norte, a los Cuarteles Generales Internacionales de dicha Organización y a los Estados parte en dicho Tratado: 364
- Primer trimestre 2026: solicitud de reembolso de las cuotas tributarias soportadas por las fuerzas armadas de los Estados miembros de la UE: 381

Impuestos Medioambientales

- Julio y agosto 2026. Impuesto especial sobre los envases de plástico no reutilizables. Presentación contabilidad y libro registro de existencias

Declaración informativa mensual de las operaciones realizadas por los empresarios o profesionales adheridos al sistema de gestión de cobros a través de cualquier tipo de tarjetas y mediante pagos asociados a números de teléfono móvil

- Agosto 2026: 170

Declaración informativa mensual de cuentas en toda clase de instituciones financieras y resumen anual de retenciones e ingresos a cuenta sobre rendimientos del capital mobiliario y rentas obtenidas por la contraprestación derivada de cuentas en toda clase de instituciones financieras

- Agosto 2026: 196

Proaudit

Animal de este mes

La vanesa de los cardos (*Vanessa cardui*) es una especie de lepidóptero ditrisio de la familia Nymphalidae.

Es una de las mariposas de mayor distribución geográfica, encontrándose en todos los continentes menos en la Antártida.

Puede vivir en cualquier zona templada, incluyendo las montañas en los trópicos. Es una especie migratoria, residente permanente en áreas cálidas que llega a otras regiones parte del año.

Esta información es proporcionada gratuitamente por *Proaudit *SLP.

Este boletín tiene carácter meramente informativo y de ninguna forma representa la opinión de *Proaudit o de cualquier de sus socios o trabajadores. *Proaudit no es responsable de ninguna consecuencia de cualquier acción que resulte del uso de la información contenida en este boletín ni garantiza la veracidad de la información.

Se recuerda a los usuarios que esta información cambia con frecuencia y cualquier usuario tiene que verificar que este boletín representa las leyes, reglas y regulaciones vigentes en el momento de su uso. En caso de cualquier duda por favor contacte con nosotros para cualquier aclaración.

Via Laietana, 45, esc. A, 4º 2ª Barcelona 08003

+ 34 93 488 31 31

+34 93 317 56 97

info@proaudit.es

proaudit.es

linkedin.com/company/proaudit-s.l.p.